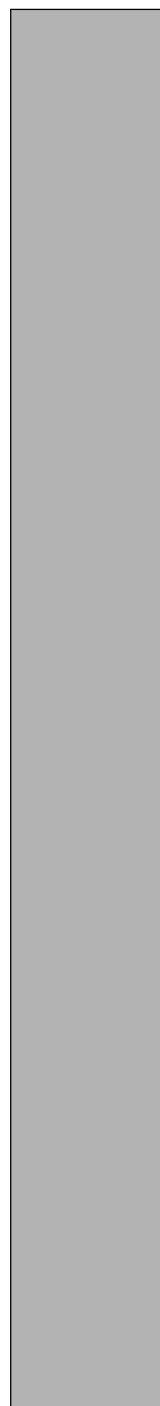
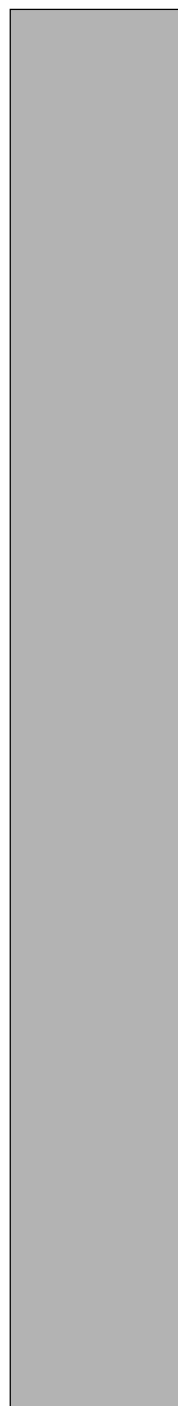

5. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

29. LEDEN 1995

DEJ MI DUŠE, OSTATNÍ SI PONECH.

(obrázek k článku na str. 5)

V předvečer modlitby s mladými na 10. světovém mezinárodním dni v Rizal park.

Drazí mladí lidé shromáždění na 10. světovém dni mládeže:

Vaše otázky mi znovu připomněly tu scénu z evangelia, kde se mladý muž ptá Ježíše: „*Mistře dobrý, co mám dělat?*“ (Mk 10,17). První věcí, která Ježíše zajímala, byl postoj tazatele, opravdovost hledání. A Ježíš pochopil, že mladí skutečně upřímně hledají pravdu o životě a o své osobní životní dráze. To je důležité. Život je dar určitého časového období, kdy je každý z nás životem smyslým vyzván, aby bojoval o smysl života, o vlastní osud. Opakem toho je strávit svůj život na povrchu věcí, promarnit ho, nikdy neobjevit v sobě samých schopnost k dobru a k skutečné solidaritě, což znamená nikdy neobjevit cestičku k pravé radosti. Příliš mnoho mladých lidí si neuvědomuje, že oni sami jsou zodpovědní za to, učinit život smysluplný. Je to právě lidská svoboda, která je v samotném základu velkého umění prožít život dobře.

Falešní proroci

Je pravda, že dnešní mladí lidé zakoušejí mnoho těžkostí, které předešlé generace pociťovaly jen ve velmi omezené míře. Jsou tu problémy rodinného života, nedostatek komunikace mezi rodiči a dětmi, izolace a vzdalování se dosahu vlivu valné části sdělovacích prostředků: všechny tyto věci mohou mezi mladé lidi vnášet zmatek a nejistotu o pravdě a hodnotách, které životu dávají pravý smysl.

Falešní učitelé, mnozí z nich patří k intelektuální elitě ve světě vědy, kultury a sdělovacích prostředků, nabízejí antievangelium. Hlásají, že všechny ideály jsou mrtvé, a tímto způsobem přispívají k hluboké morální krizi, která zasáhla společnost, krizi, která otevřela cestu toleranci a dokonce vyzdvihování různých způsobů chování, se kterými morální svědomí ani obecné mínění dříve zásadně nesouhlasilo. A když se jich zeptáte „Co mám dělat?“, jejich jediná jistá odpověď je, že neexistuje žádná absolutní pravda, žádná jistá cesta. Chtějí, abyste byli jako oni: pochybovační a cyničtí. Tak vědomě či bezděky obhajují takový přístup k životu, který miliony mladých lidí dovedl jen do smutné osamělosti, kvůli které, zbaveni všech důvodů pro naději, jsou neschopni opravdové lásky.

Povolání k lásce

Ptáte se, co já očekávám od mladých lidí. V knize Překročit práh naděje jsem napsal „Základní problém mladých lidí je hluboce osobní. Mladí lidé vědí..., že jejich život má smysl do té míry, do jaké se stane svobodným darem pro ostatní“. Otázka tedy míří ke každému z vás jednotlivě: „Jste schopni dávat sebe, svůj čas, svou energii, své talenty pro dobro ostatních? Jste schopni lásky? Jestliže ano, pak Církev i společnost může od každého z vás očekávat velké věci.“

Povolání k lásce, chápané jako opravdová otevřenost k našim bližním a solidarita s nimi, je to nejzákladnější povolání ze všech. Je to počátek každého povolání v životě. To je to, co Ježíš hledal v tom mladíkovi, když říkal: „*Dodržuj přikázání*“ (Mk 10,19). Jinými slovy „služ Bohu a bližnímu podle všech požadavků pravdivého a poctivého srdce“. A když mu mladý muž odpověděl, že již po oné cestě kráčí, Ježíš ho pozval k ještě větší lásce: „Opusť všechno, co se týká jen tebe samotného, a přidej se ke mně v tom obrovském úkolu spasit svět.“ Pro životní cestu každého z nás má Bůh připravený nějaký plán.

„*Jako otec poslal mě, tak já posílám vás*“ (Jan 20,21). Těmito slovy Ježíš oslovil apoštoly po svém zmrtvýchvstání. Stejná slova budou provázet i naše zamyšlení během 10. světového dne mládeže. Dnes těmi samými slovy církev a papež oslovuje i vás mladé lidi z Filipín, Asie a Oceánie a mladé lidi z celého světa.

Hořičiné zmo

Dvoutisíciletá historie křesťanství ukazuje, že tato slova přinesla úžasné výsledky. Nespočetná společenství prvních učedníků vyrostla jako maličké hořičiné zmičko, z kterého se stal veliký strom (srv. Mt 13,31-22). A jeho rozličné větve se dotýkají všech kontinentů, všech zemí na světě, z nichž většina má své zástupce i zde. Drazí mladí Filipiňané, vaše země je jednou z velmi silných a zdravých větví onoho stromu, který se rozpiná po celém rozlehlém asijském kontinentu. Ve stínu toho stromu, ve stínu jeho větví a listů nalézají odpočinek národy světa. Jeho stín je zve, aby se pod ním, jako jste to během světového dne mládeže udělali i vy, shromáždili a objevili tu obdivuhodnou pravdu, která stojí ve středu naší víry: že to *věčné Slovo, které bylo jedno s Otcem a skrze které všechny věci*

byly stvořeny, se stalo tělem, zrodilo se z Marie Panny a přebývalo mezi námi. V něm byl život a život byl světlem lidí. Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí (prolog sv. Jana).

Tato večerní vigilie vám má pomoci jasněji uskutečňovat skrze modlitbu a meditaci co znamená „Radostná zvěst“ spásy skrze Ježíše Krista pro vaše životy. „Radostná zvěst“ je pro každého. Proto je světový den mládeže nesen na různá místa.

Na Květnou neděli minulého roku mladí katolíci ze Spojených států předali na Svatopetrském náměstí v Římě zástupcům filipínské církve kříž Světového dne mládeže. Poutní kříž putuje z jednoho kontinentu na druhý a mladí lidé odevšad se shromažďují, aby společně zakusili skutečnost, že **Ježíš Kristus je stejný pro každého a jeho poselství je také vždy stejné**. V něm není rozdělení, etické rivality ani sociální diskriminace. Všichni jsou bratři a sestry v jedné Boží rodině?

Toto je počátek odpovědi na vaši otázku: „Co církev a papež očekává od mladých lidí 10. světového dne mládeže.“

Vzkříšený Ježíš

Tentokrát se vaše otázky týkají osoby a díla Ježíše Krista, našeho Vykupitele. Cítíte, že tajemství jeho osoby vás přitahuje k tomu, abyste ho lépe poznali. Vidíte, jak jeho slova inspirovala jeho učedníky k hlásání evangelia všem lidem, toto je počátek misie, která pokračuje do dnešních dnů a kterou Církev zanesla do každého koutu světa. Chcete mít jistotu, že když ho budete následovat, nebudete zrazeni ani zklamáni.

Jinými slovy, jak můžeme vysvětlit zvláštní efekt jeho života a účinnost jeho slov? Odkud jeho síla a autorita pochází?

Čtení z evangelia sv. Jana pomůže nalézt odpověď na naši otázku.

Vidíme, jak Ježíš, přestože jsou dveře zavřené, vstupuje do místnosti, kde jsou shromáždění apoštolové (Jan 20,26). Ukazuje jim své ruce a bok. Co znamenají tyto ruce a tento bok? Jsou to znamení utrpení a smrti Vykupitele na kříži. Na Velký pátek byly tyto ruce proraženy hřeby k vyzdvižení jeho těla mezi nebe a zemi a když přišla agonie a její konec, římský setník probodl kopím také jeho bok, aby se ujistil, že již nežije (Jan 19,34). Bezprostředně *vytekla krev a voda* jako důkaz jeho smrti. Ježíš skutečně zemřel. Zemřel a byl umí-
(pokračování na str. 14)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Když to slyšeli, byli všichni v synagoze naplněni hněvem. Vstali a vyhnali ho z města..

(Lk 4,28)

Dnes je neděle, den Hospodinův. Po namáhavých šesti dnech plných práce, starostí, obav i zklamání připravil ti Ježíš příležitost, aby ses odpoutal na chvíli od svých trampot. Nabízí ti spoluúčast v 5. epizodě velkého celoročního seriálu, ve kterém je režisérem i titulní postavou. Zapomeň na chvíli na všechno kolem, dopřej si klidu. Uslyšíš, jak tě Ježíš zve, abys jej doprovodil do synagogy, kde bude promlouvat ke svým rodákům.

Strávil mezi nimi třicet let. Žil v jejich středu a pracoval s nimi a pro ně. Po krátké odluce, kterou potřeboval pro bezprostřední přípravu na své poslání, přichází, aby jim oznámil radostnou zvěst: „Přišla doba, na kterou jste čekali. Jsem u vás, abych zlomil vaše pouta, rozptýlil temnoty, vrátil vám zdraví a radost.“

Rozhlédni se po synagoze a pozoruj, jakou odezvu vyvolala tato slova. Místo radosti a vděčnosti tu slyšíš rozpačité otázky, nedůvěřivé námitky a uštěpačné poznámky. Aby mohli přijmout nabízený dar, museli by uznat, že tento Ježíš není jen jejich

obyčejným sousedem, ale něčím více. Jejich sebevědomí se cítí ohroženo. „Vždyť je to jen syn Josefův! Kdyby aspoň ukázal nějaký svůj div.“

Měli ve svém středu Božího Syna. Milost byla tak blízko! Ježíš však nepřišel, aby předváděl senzace. Chce pomáhat těm, kteří to potřebují a kteří jsou ochotni přijmout jeho pomoc. Bez jejich víry jim nemůže pomáhat. Ale víra vyrůstá jedině z pokory.

Když byl Ježíš ještě maličký, řekl o něm Simeon, že je dán k pádu i k povstání mnohým v Izraeli. A tak můžeš být již dnes svědkem nejen prvního veřejného odmítnutí Zvěstovatele vykoupení, ale dokonce prvního pokusu o likvidaci nepohodlného proroka. Ti, kterým přišel pomáhat, na něho dokonce vztáhli ruku, aby měli od něho definitivní pokoj.

Dobře si prohlédni jejich tváře. Jak snadno ovládne hněv lidi, kteří nemají pokoru. Pýcha obrací věci naruby. Nazaretští by si chtěli klást podmínky, za jakých se jim může prokázat dobrodiní, místo aby přijali podmínky Dobrodince. Vždyť nechtěl tak mnoho. Chtěl jen víru, která přijímá pravdu.

Jsi svědkem smutné události. Odmítli Ježíše. Kdo je potěší, kdo je uzdraví a vysvobodí? Kdo jim otevře

oči, aby pod prostým zevnějškem syna tesařova poznali Božího Syna? To je teprve začátek. Kolik takových tragických odmítnutí teprve na Pána čeká?

Ježíš odchází. Bez výčitek, bez pohrůzek. Kdyby se to stalo nám, asi bychom jim chtěli ukázat, zač je toho loket. Ale Ježíš nepřišel soudit. Přišel hledat, co je ztraceno. Přišel nám vlastním příkladem ukázat, jak má vypadat *láska, která je shovívavá, nenadýmá se, nerozčiluje, všechno omlouvá, nikdy nad nikým nezoufá, zapomíná, když se jí ublíží, všechno vydrží.*

Zůstaneš-li ve společnosti Ježíše, i když jej odmítli, dá ti novou naději a novou důvěru. Ta skličující zkušenost z Nazareta může zvýšit tvoji citlivost a vnímavost. Nabídní mu, že po tom neúspěchu u jeho rodáků jsi bez výhrad ochoten přijímat jeho dobrodiní. Popros jej, aby od tebe nemusel odcházet nepochopen, abys jej přijímal, ať přijde pod sebestřednějším zevnějškem. Aby nenarážel na podmínky, které mu může klást tvoje sebevědomí.

Přiblíž se k němu ještě více. Budeš svědkem zázraku. Ukáže ti ještě mnohem *vzácnější cestu.*

bratr Amadeus

MLADÝM CELÉHO SVĚTA

POSELSTVÍ ÚČASTNÍKŮ V. MEZINÁRODNÍHO FÓRA MLÁDEŽE V MANILE

My, delegáti V. mezinárodního fóra mládeže, jsme se sjeli na pozvání Svatého otce ze zemí celého světa. V naslouchání ostatním a sdílení naší víry a životních zkušeností jsme pocítili univerzalitu církve v celé její různosti.

Žijeme ve světě plném sociálních, lidských, politických, ekonomických a náboženských problémů. Stejně jako mnoho mladých lidí, i my jsme pohnuti všemi formami utrpení. Tyto problémy jsou naléhavou výzvou a ohrožením i pro nás.

Současně jsme našli naději a povzbuzení v Ježíšově poselství a ve všem ostatním, co jsme prožili na fóru. Jako křesťané máme odpovědnost přispívat svým mladistvým duchem k tomu, aby se svět stal lepším.

Proto se zavazujeme:

1. Milovat Krista celým svým bytím, abychom jeho lásku ukázali celému světu.

2. Modlit se a prohlubovat náš osobní vztah s Ježíšem.
3. Být milujícími služebníky druhých tak, abychom mohli úplně být Kristovým hlasem a rukama v našich rodinách, školách, práci a denním životě.
4. Být více otevření k učení a zkušenosti víry, která nás volá k činům.
5. Pracovat pro církev, aby se stala pulzujícím společenstvím.
6. Budovat pokoj mezi námi a ve světě přemostňovat propasti mezi rasami, náboženstvími, mezi bohatými a chudými, mezi laiky a hierarchií, mezi mladými a starými. Zavazujeme se k respektování jedinečných charakteristik každého člověka.

Mladí celého světa, vyzýváme vás, abyste si dodali odvahy a připojili se k nám v těchto závazcích. Společně s Marií najdeme v Ježíšově lásce sílu stát se misionáři v srdci společnosti.

(Z dopisu sv. kněze Františka Xaverského svatému Ignáci z Loyoly.)

Obešli jsme vesnice novokřtěnců, kteří před málo lety přijali křesťanství. Tuto zemi naprosto neobývají Portugalci, protože je svrchované neúrodná a chudá. Křesťané pak jsou domorodci, postrádající kněze a neznají nic jiného než to, že jsou křesťany. Není nikoho, kdo by jim zprostředkoval božské věci, není nikoho, kdo by jim předal Vyznání víry, Otčenáš, Zdrávas a Boží přikázání.

Jakmile jsem tedy sem přišel, nijak jsem neustal. Pečlivě jsem obcházel vesnice, všechny dosud nepokřtěné děti jsem omýval svatou vodou. A tak jsem očistil převeliký počet dětí, které, jak se říká, neuměly rozřezat pravou ruku od levé. Děti však mě nenechaly ani se pomodlit božské oficiem, ani pojist, ani si odpočinout, dokud jsem je nenaučil nějaké modlitbě. Tehdy jsem začal opravdu pociťovat, že takovým patří nebeské království.

Poněvadž odmítnout tak zbožnou žádost by bylo bývalo hanebné, proto jsem začínal od vyznávání Otce, Syna i Ducha svatého a vštěpoval jim Apoštolské vyznání víry a modlitby Otčenáš a Zdrávas Maria. Zpozoroval jsem u nich velké vlohy. A kdyby se našel v budoucnu někdo, kdo by je vychovával v křesťanských příkazáních, nepochybuji, že by z nich byli velice dobří křesťané.

Velmi mnozí se na těchto místech nestávají křesťany jen proto, že není nikoho, kdo by z nich křesťany udělal. Mně pak přišlo přečasto na mysl běhat po evropských vysokých učilištích, a hlavně v Paříži, jako šílený křičet na všechny strany, a ty, kteří si cení víc vědu než lásku, přinutit těmi slovy: „Běda, jaká spousta duší je pro vaši špatnost vyloučena z nebe a je zaháněna do pekla!“

Kéž by jim tak jako věda ležela na srdci i tato starost, aby mohli Bohu skládat účty i z nauky i ze svěřených hříven!

Ano, ovšem, kéž by se mnozí z těchto, pohnuti touto myšlenkou, spolu s rozjímáním o božských věcech cvičili v tom, aby slyšeli, co v nich mluví Pán, odložili na druhé místo svou žádostivost i věci lidské a cele se přimkli k Božímu pokynu a k Boží vůli! - Kéž by z duše volali: „Pane, zde jsem! Co chceš, abych učinil? Pošli mne kamkoli se tvému Srdci uráčí, třeba až do Indie!“

- O -

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 29. ledna 4. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Jer 1,4-5.17-19 Ž: 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17 odp. 15a 2. čt.: 1Kor 12,31-13,13 Ev.: Lk 4,21-30
Pondělí 30. ledna ferie	- 1. čt.: Žid 11,32-40 Ž: 30,20.21.22.23.24 odp.:25 Ev.: Mk 5,1-20
Úterý 31. ledna pam. sv. Jana Boska	- 1. čt.: Žid 12,1-4 Ž: 21,26b-27.28+30.31-32 odp.:27b Ev.: Mk 5,21-43
Středa 1. února ferie	- 1. čt.: Žid 12,4-7.11-15 Ž: 102,1-2.13-14.17-18a odp.:srv.17 Ev.: Mk 6,1-6
Čtvrtek 2. února svátek Uvedení Páně do chrámu	- 1. čt.: Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18 Ž: 24(23),7.8.9.10 odp.10b Ev.: Lk 2,22-40
Pátek 3. února nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara	- 1. čt.: Žid 13,1-8 Ž 26,1.3.5.8b-9abc odp.:1a Ev.: Mk 6,14-29
Sobota 4. února nez. sobotní pam. Panny Marie	- 1. čt.: Žid 13,15-17.20-21 Ž: 22,1-3a.3b-4.5.6 odp.:1 Ev.: Mk 6,30-34

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	29. 1.	30. 1.	31. 1.	1. 2.	2. 2.	3. 2.	4. 2.

Antifona	1136	1150	1722	1181	1296	1213	1666
Žalm	784	783	783	784	786	784	783

Ranní chvály

Hymnus	1136	1151	1723	1182	1296	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1297	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1724	1186	1297	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	691	1155	1724	1186	1297	1218	1669
Prosby	1140	1155	1724	1186	1297	1218	1655
Záv. modlitba	691	1156	1293	1187	1298	1304	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1298	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1173	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1299	1221	1236
Záv. modlitba	691	1159	1175	1191	1298	1222	1236

Nešpory: SO

Hymnus	1132	1145	1160	1727	1192	1300	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1300	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1300	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1730	1196	1302	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	691	691	1164	1731	1196	1303	1227	692
Prosby	1135	1149	1165	1731	1196	1303	1227	811
Záv. modlitba	691	691	1165	1293	1197	1298	1304	692

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mezi světci poslední doby zaujímá sv. Jan Bosko mimořádné postavení. Četba jeho životopisu, a mám tu na mysli onen nezapomenutelný, který vyšel z pera P. Albertiho, vydá za tucty televizních seriálů. Je to strhující a současně navýsost dojmavé a inspirující drama o člověku, který šel bez kompromisů za realizací svého programu a proměňoval nemožné ve skutek.

Hoříčké semeno

Neumím si představit výmluvnější svědectví o Boží Prozřetelnosti a mateřské lásce a účinné pomoci Panny Marie, než je život a dílo tohoto turínského světce, který „contra spem in spem credidit“ - uměl důvěřovat proti vší naději. Ve čtyřicátých letech minulého století po anabázi s hordou svých prvňáčků zakotvil v külně, kde se muselo odkopat půl metru terénu, aby byla použitelná. Když v r. 1888 v časných ranních hodinách umíral, stála kolem tohoto kdysi vykřičeného a opuštěného místa takřka městskou čtvrt připomínající kolébka salesiánů. Začínal samotinký a neznámý. Na jeho pohřbu se shromáždilo na 120 000 lidí.

Přišel tehdy do Turína s jediným přáním v srdci: Pane, dej mi duše a ostatní si ponech.

Toto životní heslo Boskovo se stalo natolik známé, že jsme přestali domýšlet hloubku, kterou v sobě obsahuje. Není jistě náhodou, že právě tato prosba se stala životním programem pro živou oběť za obrácení hříšníků, Aničku Zelíkovou. V této jediné větě je totiž vyjádřen nejvyšší stupeň lásky a obětí, které je člověk schopen.

Tajemství úspěchu

Co to znamená prosit Boha, aby mi dal duše? Je to výraz bezvýhradné lásky k Bohu i k lidem. V té prosbě je obsažen zájem o to, aby se mému bližnímu dostalo toho nejvyššího a rozhodujícího dobra, kterého z nesmírné Boží lásky může a má dosáhnout. Tímto přáním se spojujeme s nejvyšším Božím zájmem, pro který nešetřil vlastního Syna. Kdyby se nám podařilo odstranit všechnu bolest a bídu tohoto světa, ale nepodařilo se dojít k věčnému patření na Boha, nic, ale pranic by to neprospělo. Srdce, ve kterém se rozhoří opravdová láska k Bohu, prožívá už za pozemského života nevýslovnou radost ze společenství s ním. Vědomí, že tato radost je ale nesrovnatelná s tou blažeností, která nás čeká, až nebudeme poznávat jen v zrcadle, nýbrž uvidíme Boha tak, jak je, vyústí v hlubokou vděčnost a současně neodbytnou touhu sdílet toto Boží společenství spolu se všemi lidmi. K nezaslouženému daru, že mě Bůh miluje a dává mi účast na svém životě, se pojí stejně nazaslou-

žený dar: chci-li, mohu se zapojit do jeho nezištného milování a podílet se na tom, aby se jeho lásky dostalo i těm druhým. Na rozdíl od všech jiných statků, kterých rozdělováním ubývá, nesobecká nezištná láska roste právě rozdáváním. Podmanivá síla takových duší je v tom, že z jejich pohledu, slov a celého chování vyzařuje láskyplné pozvání samého Boha k nepomíjející hostině lásky.

Druhá polovina Don Boskova hesla je jen logickým důsledkem prvních tří slov. Novodobě falešné náboženství nabízí techniky a praktiky, jak se povznést do vyšších sfér vědomí. Něco takového potřebují jen ti, kteří sami nejsou schopni žádného vzletu, protože jim v honbě za falešnou návnadou uhořela křídla. Křesťan nepotřebuje mantru, aby mu narostlo „třetí oko“. Bez cviků a holotropního důchání může vystoupit k nejvyššímu bodu nazírání skutečnosti: je to pohled sub specie aeternitatis - pod zorným úhlem věčnosti. Teprve pohled z výšky umožňuje učinit si obraz o velikosti a rozmístění jednotlivostí. Sub specie aeternitatis dostávají všechny věci jiné nové rozměry a umožňují potřebnou orientaci.

Don Boskovo heslo, a především pak jeho celoživotní realizace, jsou toho nejlepšího dokladem. Ta tři kouzelná slova: „ostatní si ponech“ jsou postojem člověka, který poznal skutečnou hodnotu věcí. Výslednicí je totiž úplné sebeobětování a odevzdání se Bohu. Nelze si představit křesťanství v ryzejší podobě. Je to jediný způsob, jak do důsledku přijmout stěžejní výzvu Ježíše Krista: „Hleďte nejprve království Boží a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,34). Vždyť to Boskovo heslo je vlastně jen zrcadlovým obrazem Ježíšova volání: Dej mi duše - a všechno ostatní si ponech.

Zdá se, že pro obě tyto věty platí: všechno, nebo nic. Žádné „ale“, „až na“, ovšem s výjimkou“ tu nemají místo.

Don Boskův život a jeho nedocenitelné ovoce jsou dokladem, že je to skutečně reálné a současně nesmírně účinné a plodné rezignovat na „všechno ostatní“. Nic na tom nemění, jestliže většina je opačného mínění, dokonce tak opačného, že to pokládá za bláznovství.

Kde se vůbec vzala taková osobnost?

Matčina velikost

Světec je Boží dar světu, ale nepadá z nebe. Ten náš vyrostl v chudobném statku v Becchi, jehož největším pokladem nad poklady bylo mateřské srdce Boskovy vdovy. Na společenském žebříčku stála na tom nejnižším stupni. Vždyť byla dokonce analfabet. Ale sub specie aeternitatis měla trojnásobný doktorát: z víry, z lásky a z pokory. To jsou tři bezpod-

mínečné základy skutečné lidské dobroty. Všechny ženy, které chtějí být matkou, by měly jít k ní do kurzu. Neměla ani tušení, co je to spiritualita, slovo, které se stalo velmi módním, žel víc v ústech než v srdci. A přece vložila základ salesiánského ducha do srdce svého syna Jeníka.

Prototyp křesťanské rodiny, který dokázala zbudovat, byl skutečným semeníštěm pravé křesťanské dobroty. Ne silou své paže ani svého hlasu, ale silou svého mateřského srdce dokázala zvládnout i nejtěžší problémy, které jí život za nelehkých okolností stavěl do cesty. Ani za největší bídy však nebylo nouze o jedno: o láskyplné prostředí a pocit bezpečí pramenící z dobroty Boží i z dobroty matčina srdce.

Kdo prožívá od dětství tuto skutečnou radost z lidské i Boží dobroty, cení ji nad všechny statky světa. Je pak schopen říct upřímně a bez výhrady: „všechno ostatní si ponech!“ Ostatně, kdo jiný než matka Markéta byla vlastně autorkou a inspirátorkou Don Boskova hesla. Jestliže je přijal za svůj životní program, plnil tím její odkaz, kterým končila to nezapomenutelné rozloučení po synově primici: „Ode dneška se starej jedině o spásu duší, na mne nemysli“. Byl to nejen odkaz, ale i strhující příklad bezvýhradného sebeobětování.

Neodolatelná přitažlivost

Když se kolem mladého Dona Boska začali houfovat výrostci, kteří dříve nezavádili o kněze, působilo to na mnohé jeho spolubratry jako provokace. Odkud se vzala jeho neodolatelná přitažlivost? Dnes na to máme pohotovou odpověď, že šlo o zvláštní charisma. Bez zvláštní Boží pomoci by to opravdu nebylo možné. Ale čím to, že právě tento kněz byl oním Námánem či vdovou ze Sarepty? To podmaňující kouzlo bylo v jeho pokorné dobrotivosti. Pokora vytvářela prostor Bohu a dobrota podmaňovala lidská srdce. Bůh může své milostiplné působení rozvinout tím více, čím méně mu člověk svým sebevědomím a sebezprosazováním zavazí. „Na koho shlédnu? Jen na pokorného, duchem zkroutěného, plného úcty před mými slovy“ (Iz 66,2). Jelikož to Bosko myslel se svým heslem doopravdy, zahrnul do „všeho ostatního“ i sebe. Tím vytvořil Bohu neomezený prostor. A tak se semeno dobrotivosti, které vyklíčilo nejprve v srdci Don Boskovy matky, šířilo z Jana do srdcí mladých lidí. Těch, kteří okusili tohoto ovoce pokorné dobrotivosti, jsou již miliony. Ale ještě více je těch, kteří po něm hladoví. Jak velké je už to společenství dětí Božích, které se nyní s Markétou i Janem těší před Boží tváří! Která z matek má tolik duchovních „synů“, vnuků a pravníků...? Hledat nezištné Boží království je opravdu více než

rentabilní. To je rentabilita „sub specie aeternitatis“.

Zpět k originálu

Slyšíme hlasy, že „to už dnes nikoho neoslovuje“. Nemůže to být tím, že se místo originálu nabízí matná rozmazaná kopie? Nedávná doba nás těžce poznamenala. Přerušila kontinuitu předávání štafety. Je nutné vrátit se k originálu, jehož podstat-

ným rysem je pokorná dobrotivost. Kdo má uši k slyšení, slyš!

O tom, že bychom potřebovali takové apoštoly mládeže v současnosti, snad nikdo nepochybuje. Doba je jiná, ale Bůh je stejný. Jestliže někdo před něho předstoupí a řekne mu se stejnou upřímností a důsledností jako Don Bosko před 150 lety: „Dej mi duše, ostatní si ponech!“, odpoví mu snad Bůh, že dnes je jiná doba? Zkusme kromě rozdílů hle-

dat i shodné body. To podstatné je zde stále: opuštěná mládež. Rozdíl je v tom, že je často opuštěná i v klínu vlastní rodiny.

Spíše jde ale o to, zda máme dost odvahy vyslovit takové nekompromisní zasvěcení. Čeká na ně Bůh i opuštěná mládež.

Lubomír Štula

DON BOSKO A PAPEŽSTVÍ

Shoda dvou duší

V lednu 1875 se Don Bosko ubíral do Vatikánu k audienci. Ke konci audience prosil Sv. Otce o nějaký vzkaz salesiánským řeholníkům a jejich mládeži. Pius IX. se na okamžik zamyslel a pravil: „Odporučte všem věrnost a oddanost k námětku Kristovu na zemi“

„Jak jsme se, Svatý Otče, shodli“, zvolal Don Bosko, podáváje papeži papír. „Zde na ten lístek jsem doma poznamenal některé věci, které jsem měl Vaší Svatosti říci, a hleďte, co je napsáno na konci.“

Papež vzal lístek a četl: „V audienci na rozloučenou ujistím Jeho Svatost o poslušnosti a věrnosti všech salesiánů a jejich žáků“.

Pius IX. vrátil lístek Don Boskovi se slovy: „Vidíte, sfékli jsme se!“

Obětí perzekuce

R. 1859 se odtrhly od papežského státu italské kraje zvané Legace a připojily se k Itálii. 1860 zveřejnil Don Bosko ve svém časopise *Katolické čtení* papežův dopis. Nepřátelé čichali zradu. Podezřívali Boskův ústav, že je ohniskem papežských spiklenců. Podezření vyvrcholilo 9. června osmihodinovou trapnou prohlídkou salesiánského oratoria. Vojsko obstoupilo dům, policisté odvedli učitele z tříd a prohlédli kdejaký koutek v domě, od sklepů až po podstřeší, hrabali ze stolků všechny papíry, vysypali i koše na papír, podrobili chlapce křížovému výsledku a donucovali je hrozbami a sliby, jen aby něco našli proti Donu Boskovi. Ale bez výsledku. Našli jen překlad zveřejněného dopisu a jeden citát se jim zdál příliš klerikální. Pocházel od pohanského císaře Marca Aurelia.

Na závěr prohlídky poručil Don Bosko přinést láhev vína. Přitukl si s policisty na zdraví a pozval je ke sv. zpovědi.

Pět z nich se skutečně brzy vyzpovídalo.

Po policejní prohlídce přišel Don Bosko do ministerstva a dotazoval se, jakým právem znepokojuje ministerstvo obydlí klidného občana, kterému, jak prohlídka ukázala, není možno nic

vytýkat. Ministr Cavour mu odpovéděl:

„Nemáme proti vám, milý Done Bosko, žádných důkazů, ale všecek duch vašeho domu je neslučitelný s naší politikou.“

Mluvíte pěkně a jednáte nezávadně, ale držíte s papežem, jste tedy proti nám.“

„Pane hrabě,“ odpověděl Don Bosko, mluvíte pravdu, stojím při papeži a zůstanu mu věrný až do smrti. Ale to mi nikterak nebrání, abych byl výtěčným občanem. Ať mi někdo ukáže jediný řádek, jediné slovo, kterým bych zavrhoval vaši autoritu.“

„Mluvíte správně, ale vaše smýšlení není smýšlením našim.“

„Jsem snad povinen smýšlet jako vy?“

„Nejste. Ale když vy nemyslíte, aniž byste nejednal!“

„Zdá se mi, že když shromažďuji stovky chlapců a učím je věrnému plnění povinností, spolupracuji čestně na veřejném pořádku. To je má jediná politika.“

Rozhovor zakončil ministr Cavour slovy: „Zůstaňte přáteli a... modlete se za nás!“

„Jistě se pomodlím za vás, pane ministře, aby vám Pán Bůh pomáhal po celý život, zvláště v hodině smrti.“

Za rok po té rozmluvě Cavour zemřel. Ve volnomyšlenkářském světě způsobila velký rozruch zpráva, že k smrtelnému loži Cavourovu byl povolán farář od Panny Marie.

V zákulisí koncilu

Během 1. Vatikánského koncilu přijel Don Bosko do Říma. Prohlášení článku víry o neomylnosti papežské naráželo u některých koncilních otců na odpor. Početná a významná byla skupina biskupů vedená slavným biskupem orleánským mons. Dupanloupem, která dokazovala velmi výmluvně nevčasnost dogmatu. Jejich opatnost naučená od stárnoucích svobodomyšlníků jim radila počkat na vhodnější dobu. K té skupině patřil i mons. Gastaldi. Don Bosko jej navštívil a přesvědčil jej o papežské neomylnosti důkazy tak pádnými, že biskup se odtrhl od opozičnicků a hájil v plenární schůzi dogma tak skvěle, že zmátl své dřívější druhy.

V diplomatických službách

V roce 1867 působil Don Bosko jako prostředník mezi Vatikánem a vládou ve věci neobsazených biskupských stolců. Dosáhl nejdříve jmenování 34 biskupů. Po odstoupení ministra Ricasoliho nastoupil Ratazzi s programem úplně proticírkevním. Po čtyřletém čekání napsal Don Bosko osobní dopis ministerskému předsedovi Lanzovi, že si vláda sama odporuje, když se brání obsadit biskupské stolce a vydává současně tzv. garanční zákon. Vláda náhled uznala a papež mohl na Boskův návrh jmenovat dalších 40 biskupů. Vláda jim však odepřela jejich příjmy. Don Bosko neúnavně jezdil do Říma k dalším jednáním. Svou přítomností však vzbudil pozornost zednářských lóží. Tisk, lóžemi placený, zahájil kampaň proti Donu Boskovi. Tisková kampaň dosáhla svého cíle. Našla svou ozvěnu až v Berlíně, kde se kancléř Bismarck obával, že by dohoda mezi Vatikánem a vládou ohrozila proticírkevní boj. Na přímý zásah z Wilhelmstrasse byla Boskova mise zastavena.

Po smrti Pia IX. se Boskově diplomacii podařilo dosáhnout toho, že volba nového papeže se může nerušeně konat v Římě.

Intriky

Přátelství mezi Piem IX. a Donem Boskem muselo procházet i zkouškami, zosnovanými zlovolnými lidmi. „Co jsem udělal Donu Boskovi“, stěžoval si papež r. 1877. „Třikrát jsem mu již psal a neodpovídá mi!“ A v Turíně nařikal Don Bosko: „Tolikrát jsem prosil o tu nebo jinou věc Sv. Otce, ale neodpovídá mi!“ Po čase vyšlo najevo, že korespondence mezi Piem IX. a Don Boskem byla zálučně zachytávána. Turínští nepřátelé Boskovi našli své pomocníky v samém Vatikáně, jejich nepřátelství vnikalo až do komnat papežských. Když se o těch pletichách Pius IX. dověděl, oddechl si a pravil jediné slovo: „Pazienza, jen trpělivost!“

Z knihy P. Alberti:
Světce Don Bosko

Dobročinnost činí život snesitelným.

Život, dar tak drahý, tak vášnivě milovaný, spočívá někdy na našich bedrech jako těžký náklad.

Všichni neseme na své životní pouti hojně břemeno námah a utrpení. Pod tímto křížem života jedni klesají, jiní s ním kráčeji vytrvale kupředu.

Co působí tento rozdíl?

Jedni ztratili sílu a nadšení, protože nepocítili vzpruhu naděje.

Druzí byli přitahováni světlem štěstí, nesení radostí.

Smutek podvazuje náš vzlet, radost jej povznáší, radost, která k nám přichází z dobrotivosti našich bližních.

Z dobrotivosti prýští kouzelný pramen mravní síly.

Všichni jsme jistě již často okusili hřejivý projev dobrotivosti.

Laskavý pohled projasnil chvíle naší melancholie.

Přívětivé slovo zaznělo do naší duše a ztlátilo konejšivě náš bol.

Dobrotivost nám získává vážnost a sympatie, bez nichž bychom postrádali mravní síly, neboť je těžko projevat své ctnosti ve stavu opovržení a je těžko otevřít své srdce dobru v mrazivém chladu nezájmu.

Dobrotivost nám získává přátele a sympatie.

Pomáhá nám zůstat sobě věnými.

Dobrotivé duše milujeme takřka instinktivně.

Jsou nám útočištěm v našich strastech.

Dávají teplo našim srdcím jako mateřská náruč srdcím dětským.

Je velkým štěstím okoušetí dobrotivosti jiných.

Ještě více radosti však působí oblažovat svou dobrotivostí jiné.

Mnozí spatřovali podstatu lidského štěstí právě v tom, že cítíme dobrotivost své duše. Štěstí, které trvá i tenkrát, jsme-li sklíčení.

V rozvinutí svých vloh docházíme svého štěstí.

Čím více rozvíjíme svou činnost, tím větší blaho pocítujeme.

Nejbláživější formou lidské činnosti však není ovládat jiné.

Pod každou poctou, již nám získává naše moc, je utajeno příliš mnoho trpkosti a zklamání. Štěstí nespočívá v tom, že přijímáme projevy uznání a oddanosti, příliš často se do nich vplíží pochlebenství a prospěchářství.

Pravé štěstí je v tom, že darujeme sami sebe. Že rozdáme jiným to nejlepší, co je v nás.

To nejkrásnější a nejcennější není v naší mysli, není v našem rozumu.

Největší štěstí člověka nespočívá v tom, že sdělujeme jiným své vědomosti.

Co je v nás nejvzácnější, je skryto v našem srdci.

Dobrotivost otvírá naše srdce jiným.

Není radosti, jež by se dala srovnat s tou, kterou cítíme, když přinášíme duším srdce plné dobrotivosti.

Zanesli jsme do duší světlo štěstí a lásky.

Jaký to krásný pocit vlastního štěstí!

Zdá se nám, že náš život se rozhojnil o život jiných, je tím krásnější, čím je plnější a úplnější.

Dobrotivost rozmnožuje náš život.

Vytrhuje nás z pocitu neužitečnosti, který je největším neštěstím člověka a vede k zchřadnutí každého projevu bytosti.

Dobrotivost, jak poznáme později, probouzí a zušlechťuje celou naši bytost.

Nutká k činnosti rozumu a vůle, rozvlňuje celou hladinu našich citů, především však působí na srdce.

O myšlence, jež z tvého ducha vzlétá, nevíš, nepřipraví-li tě o klid, nevíš, jakou bouří způsobí.

Projev tvé moci může roznítit vzpouru, jež tě pohřbí.

City jsou slepé. Povolíš-li jim, mohou tě strhnout do propasti.

Jedině dobrotivost zrcadlí se v klidné bezpečnosti.

Zanechává v duši, z které vychází, klid a nezískává-li jí uznání a přízeň, alespoň jí nepůsobí bouří vzrušení a roztrpčení.

Snaž se býti dobrotivý!

Štěstí, jež se pak rozleje v tvém nitru, je čisté a nezkalené.

Dobrotivost podmaňuje.

Stále trvá pravda slov Kristových: „Tiší budou vládnout zemi.“

Není člověka, jenž by nepocíťoval přání získávat jiné.

Nejlepším prostředkem, jak dobývat srdcí, není síla a moc.

Ta často zraní vše, čeho se dotkne.

Síla a moc, jež není provanuta dobrotou srdce, udusí každé dobro.

Může člověka spoutat, ale nezískává ho.

Kolik říší zbudovaných silou a ozbrojenou mocí se skácelo v prach.

Ani vědění se nepodrobuje vůli jiných.

Okouzlí a oslní a spoutá rozum svými idejemi.

Ovládne ducha, srdce se nedotýká.

Před věděním se člověk sklání.

Před dobrotou padá v prach.

Krása se zmocňuje naší duše cestou smyslů. Vzbuzuje obdiv, nikoli lásku.

Aby krása zasáhla i srdce, musí k němu sestoupit s tváří prozářenou dobrotivostí.

Ani síla a moc, ani krása, ani vědění nedosáhnou trvalých zisků ve světě duší, nejsou-li provázeny dobrotivostí.

Všude, kde nastoupí vládu dobrota, šíří se světlo a teplo.

Poměr a vztahy lidí zjemní ohleduplnost, snášenlivost a upřímnost.

Není správné výchovy bez dobrotivosti.

Děti otvírají jejímu teplému hlasu své srdce, ale uzavírají je mrazivě drsností. Násilí je nejlepší prostředek, jak si duše odcizit. Vychovává lidi zbabělé, umíněné a svéhlavé.

Čeho ve výchově nedosáhneme rozumným počínáním a obratností, toho nedosáhneme ani násilím.

Chceš-li někoho napravit, musíš být k němu dobrý.

Bez dobrotivosti není správné výchovy.

„Není možné, abychom vydali dobré ovoce, jsme-li jako vyprahlá step, na níž roste pouze bodláčí. Musíme mít v sobě něco, co přitahuje a získává. Naše jednání musí mít zvláštní půvab, jenž okouzluje,“ praví sv. Vincenc z Pauly.

Srdce naplněné dobrotivostí je zživotněním a náboženským obrazem pravdy.

V jejím světle rozum nachází řešení mnohých otázek, které jej znepokojují.

Tento apologetický úkol dobrotivosti vyjádřil Dumas prostými slovy: „Rozum nám Boha nevysvětlí, dobrota však jej dokáže.“

Dobrotivost se projevuje v různých podobách.

První projev dobrotivosti je soucit. Je též dobrota, která se projevuje jako dobročinnost.

Jindy je to laskavost.

Na konci každé dobrotivosti stojí láska a dovršuje ji.

Z myšlenek J. Guiberta

Jan Pavel II., papež, který má změnit obraz Církve v očích miliónů lidí

Toho dne, kdy Jan Pavel II. v říjnu 1978 nastoupil svůj pontifikát, jsem byl (spolu se zástupci francouzské vlády) na náměstí sv. Petra. Mnozí z nás byli nepochybně uchváteni spontánním poznáním: tento papež nepřišel z Polska, ale z Galileje, s rybářskou sítí přes ramena a s evangeliem pod paží. Čas, který ho dělí od sv. Petra, jehož hrob je pod bazilikou, jako by zmizel.

Pak jsme slyšeli jeho první slova: „Nebojte se!“ Když je provolal s neobvyklou silou, chtěli v tom někteří slyšet výzvu ke statečnosti, jiní zas povzbuzení k mučednictví. Lidé za bariérami náměstí byli hluboce dojatai. Velvyslancům okolo mne stály slzy v očích, mně také a mnoha dalším, aniž bychom věděli proč.

Jan Pavel II. nás vracel do prvních dob křesťanství. Měli jsme pocit, že jim víra znovu ožívá. Jeho metoda spočívá v setkání s lidmi a připomíná způsob apoštolů. Téhož dne jsem napsal v listu „Le Figaro“: „Neronův cirkus, na němž je postaven chrám sv. Petra, tu znovu vyvstal z mramoru“. Dějiny se najednou z horizontály změnilly ve vertikálu. Byl ode mne třicet nebo čtyřicet kroků a znenadání se mě zmocnilo vnuknutí: papež, celý v bílém, se podobá hostii. Také je posledním známým prostředníkem mezi nebem a zemí. Bezpodmínečně jsem chtěl vidět Jana Pavla ještě víc zblízka. Snad bych si pak mohl vysvětlit, proč jsme jej přijali se slzami vděčnosti dřív, než vůbec něco udělal. K mému úžasu mě pak brzy nato pozval.

Během času jsem zjistil, že Sv. Otec je týž v soukromí i ve veřejném životě. V tom spočívá síla a moc tohoto papeže: perfektní jednota jeho osobnosti. Je v něm doslova nukleární splynutí. Září a vyzařuje na druhé. To je tím, že - na rozdíl od většiny lidí - v sobě dokázal uchovat dítě, kterým byl, a zdá se, že se ještě stále drží za ruku.

„Jan Pavel za hradbami“

Pro Jana Pavla II. je každý člověk svatostánkem Ježíše Krista. V to pevně věří. To je také důvodem, proč tak často cestuje po světě. Mnozí intelektuálové kritizovali jeho časté cesty a nazvali ho „Janem Pavlem za hradbami“.

Sdělovací prostředky ho líčily jako papeže chtivého publicity, který usiluje o jistý druh audiovizuální platformy pro spiritualitu. To je kariatura jeho apoštolátu, kterým se snaží navazovat kontakty se všemi lidmi své doby.

A zdá se, že to má svou cenu. Námitka o zbytečném rozhazování peněz se zřejmě týká jen jeho. Nikdo ji nevznáší vůči státníkům, kteří si dají schůzku na severním pólu, aby si pak nic neřekli a jen vyměňovali obvyklé, více či méně licoměrné úsměvy. Jsem přesvědčen, kdyby se Jan Pavel II. mohl setkat s každým jednotlivým člověkem, že by to udělal. To je jeho osobní způsob, nepochybně ten nejlepší, jak znovu zpevnit křesťanskou tkáň, která se uvolnila, neboť můžeme říci, že z Kristova pláště se přes všechny snahy jeho předchůdců, uvolňovalo vlákno za vlákem.

Jan Pavel II. se vydává na cesty, ale přivádí i masy lidí na ulici. A i proti tomu jsou námitky. Zapomnělo se, že za ním vždycky šly davy, když byl ještě arcibiskupem v Krakově. Je to zvláštní. Ti, kdo hlasají otevření Církve světu, se vždycky hned stáhnou zpět, když svět přijde k Církvi. Chtějí „otevřít Církev“ ne proto, aby lidem umožnili vstoupit, ale proto, aby je z ní vyhnali ven do mrazu.

Tyto prosté poznámky nás přivádějí k zásadnímu nepochopení, co se týče osoby Jana Pavla II. Volba Poláka papežem, to nemohlo vyvolat nic jiného než hněv západních komentátorů, kteří polskou církev vždycky považovali za reakční. Tisk a další média tento názor převzaly a tak je teď v Evropě velmi rozšířený.

Když o tom doopravdy přemýšlíme, byl to vlastně zázrak: který papež by byl vhodnější než slovan-ský, narozený v Polsku, zemi, které se dostalo křesťanského ražení stejně tak římskou jako i byzantskou školou a která ležela na rozhraní komunismu a demokracie, aby pak v současném světě připravoval vytožená smíření? Naši intelektuálové ani tehdy, ani později nemohli pochopit dosah této volby Prozřetelnosti. (A slouží jim jen ke cti, že se alespoň nepokoušeli poučovat o komunismu muže, který v něm žil.)

Hloupost katolických kritiků

K doplnění obrazu o nepochopení papeže můžeme ještě přidat, že značný počet pozorovatelů zřetelně znejistěl kvůli jeho pokrokovému sociálnímu stanovisku. Sv. Otec se ostatně nikdy nerozpakoval kritizovat totalitní režimy stejně jako liberální demokracie. V jeho očích jsou oba společenské systémy nepřítelům lidské osobnosti, i když ne stejnou měrou, přičemž ten první je, jak víme, nenapravitelný, druhý potřebuje zlepšit.

Naproti tomu Jan Pavel II. uchoval křesťanské učení nedotčené. Tím jsme se dostali k současným kampaním sdělovacích prostředků. Žádají, aby papež doporučil užívání antikoncep-

čních prostředků, jinak řečeno, aby dal své požehnání „volné lásce“, nebo hlásal potraty. To je však absurdní. Učení Jana Pavla II. o potratech je tím víc potíráno, čím méně je chápáno. A nepochopení je tím větší, čím menší je ochota slyšet je a vnímat.

Jediná námitka, kterou bychom vůči němu mohli mít, a která by nás dobře vystihla je, že má příliš vysoké pojetí o člověku, bere lidi velmi vážně. Tady si musíme všimnout, že i když zavrhuje potrat, nezavrhuje osoby. Sleduje příklad svého Pána, který přísně formuloval zákon manželské věrnosti, a krátce nato odpustil cizoložnici.

Právě pro přesné uplatňování evangelia se Jan Pavel stal univerzálním papežem, dle mého názoru jedním z největších v dějinách křesťanstva. Hloupost katolických kritiků je nenesitelná. Tito falešní duchové si vymýšlejí, že papež zaostává za svou dobou, protože hájí věčnost evangelia. (Buďte v ně věřící, nebo ne. To je otázka víry.)

Jedno je jisté: Jan Pavel II. se nestal papežem proto, aby přizpůsobil evangelium dnešní morálce. Kdyby byl apoštol Pavel své poselství o vzkříšení z mrtvých přizpůsobil duchu Athéňanů, nebylo by křesťanství. Církev je tu proto, aby, kde je nutné, odporovala duchu světa. Není tu nato, aby se s ním zasnoubila nebo dokonce za něj provdala. Ostatně ji svět ještě nikdy ani o ruku nepožádal.

Připouštím jedno: často se mně zdá Jan Pavel II. příliš mírný. Vykonávat nátlak, to není v jeho povaze, nikdy se nerozhněvá. Když jsem mu jednou podával zprávu o jedné teologické extravaganci a navrhol jsem mu, aby na to reagoval, odpověděl mi: „Nechte blud, ať zničí sám sebe!“ Měl jsem tak mnohokrát příležitost obdivovat důvěru Jana Pavla II. v definitivně neporazitelnou a objasňující moc pravdy.

Uvedme další příklad (jeden z mnohých) jeho duchovní otevřenosti: je to jeho tolerance vůči islámu. Je mnohem méně kategorický než my. S výhradou represí a určitého fanatismu v něm Jan Pavel II. cítí jistou náboženskou autentičnost, která mu není proti mysli. Je, myslím, toho mínění, že islámský fundamentalismus je spíše výrazem pochybnosti než nějakého principiálního přitakání. Fundamentalista se totiž bojí konfrontace svého mínění s ostatními.

Stejným myšlenkovým postupem se dnes popírá, že se Jan Pavel II. podílel na zhroucení komunismu. Přesto mohl vidět celý svět, jak v Polsku připravoval vyluč. Na jedné straně to byl zbytečný útisk, na druhé straně nevysvětlitelná povolnost, čím se pol-

ská vláda ocitla v kleštích a už nemohla reagovat. Protesty a povstání se pak, jak víme, velmi rychle rozšířily ve všech východních zemích.

Nechceme samozřejmě tvrdit, že jen papež zrušil komunismus. Ale jistě pustil žilou režimu, jehož slabost už byla v pokročilém stavu. Když přišel k moci Gorbačov, systém už dávno předtím vypustil ducha, ale Západ neopozoroval, že Goliáš je mrtev a že ho drží zpříma jen železné brnění. Gorbačov pak už fungoval jen jako úřední lékař, který musel režimu vystavit úmrtní list.

Když mluvíme o Janu Pavlu II., nemůžeme opomenout atentát, jehož obětí se stal. Vskutku zvláštní případ. Každý ví, jak byl 13. května 1981 při audienci na svatopetrském náměstí Sv. Otce zasažen kulkou. Tento projekt, byť ráže devět milimetrů, urazil v jeho těle nepravděpodobnou dráhu, životně důležité orgány zůstaly ušetřeny. Pak až po intenzivní péči následovala řada zázraků.

Na jiném místě už jsem uváděl, jak Jan Pavel II., sotva se probral z hluboké narkózy, se zeptal svého sekretáře: „Už jsme se pomodlili kompletář?“ - z obavy, že všerejší výstřely z pistole mu zabránily, aby se svůj breviář pomodlil až do konce. V tomto papeži žije vědomí povinnosti, od které si nikdy neudělá nejmenší dispens.

Když se poněkud zotavil, bylo jeho prvním spontánním činem odpustit vrahovi. Za několik let navštívil Aliho Agcu v jeho římském vězení. Já pro to mám jen jedno vysvětlení: je to postoj člověka, který v nejhlubší pokoře do slova a do písmene zachovává Boží slovo.

Ani asketa ani labužník

Změnil se od oné osudové zkoušky? Jak vynechává večere, to mě zneklidňuje, nepřidává mu to sil, ale je to v jeho povaze: není ani asketický, ani požívačský. Hodování pro něho znamená skutečně velice málo. Jakmile skončí s jídlem, klidně odsune talíř a pozorovatel má pocit, že je rád, že se opět zhostil jednoho úkolu. Nezdá se, že by rád seděl za stolem. Ale miluje smích a rád dává k lepšímu zábavné anekdoty o sobě. Má smysl pro humor a je, jak známo, blízký příbuzný pokory: myslím, že to je jeho největší ctnost.

Dokazování po spirále

Jan Pavel II. si osvojil vysoké vzdělání, v podstatě filozofického ražení. Stále ještě hodně čte, podle dost komplikovaného systému. Zvlášť oceňuje mystické autory a básníky. Naproti tomu nevím, že by poslouchal hudbu. Zdá se mi také, že se nijak zvlášť nezajímá o malířství. Například nijak nepozměnil obrazovou výzdobu apartmá, které převzal po Pavlu VI. V rozhovoru nevyhledává estetická témata, a když přijel do Raveny, víc než proslulé mozaiky, které jsem měl čest mu ukázat, ho zajímalo setkání s dělníky v přístavu, který brzy bude tím nejvýznamnějším na Jadranu.

Jan Pavel II. bude považován za největšího obránce lidských práv. Kromě dalších služeb, které prokázal Církvi, jednou z nejdůležitějších je potvrzení katolického učení, často špatně chápané, přesto nepopíratelné, k tomu cílí nejméně jedna encyklika ročně. Ať se to našim intelektuálům líbí nebo ne, Jan Pavel II. změnil tvář Církve v očích miliónů lidí. A jeho

vlastní tvář je současně rozhodná i usměvavá, ano, je to tvář člověka, kterého, jak praví evangelium, pravda osvobodila.

Mezi mnoha nespravedlivými výtkami je i ta, že Sv. Otec nemluví o tom, co si skutečně myslí. Je to způsobeno tím, že mu lidé nenaslouchají. K tomu je však také třeba říci, že jeho učení a pokyny nemusí být vždycky zaměřeny na okamžitý účinek. Kdo mu naslouchá, nebo ho pozorně čte, ví, že má velice vysoké mínění o lidské přirozenosti. A není vždycky snadné, dosáhnout tak vznešeného pohledu.

Snad si naše pokolení, až se bude skutečně cítit ohroženo, vzpomene na přímo rytířské pojetí, které si Jan Pavel II. utvořil o své osobě. Pak budou vyneseny na světlo obdivuhodné poklady jeho tvorby. Jsou totiž mnohdy těžko přístupné, protože u něho ani básník, ani filozof nehledá snadnou cestu. Používá ve skutečnosti dokazování po spirále, což od čtenáře vyžaduje trvalou pozornost. Ale vždycky se to vyplatí, ovšem za předpokladu, že se vyvarujeme předčasných závěrů.

To bychom pak museli mluvit i o budoucnosti a o době, která bude následovat po pontifikátu Jana Pavla II. Ale to nespěchá. (Jak člověk stárne, přichází budoucnost vždycky příliš brzy.) A nikdy nepřestanu děkovat Prozřetelnosti, která tím, že nám darovala tohoto papeže, dokázala, že se stále zajímá o tento svět.

André Frossard

MODLITBA PO SKONČENÍ TELEVIZNÍCH NOVIN

*Pane, tváří v tvář tomuto zuřivému světu,
ve kterém si lidé nedopřejí pokoje,
dokud se nezničí,
mne jímá beznaděje.*

*Tváří v tvář národům, které mají
mysl jen pro nenávisť,
loupež, násilí a krveprolévání,
jsem blízko tomu,
abych pochyboval.*

*Dostávám chuť pochybovat o li-
dech, o životě, o*

*Pane, co mám ještě říci?
Rád bych vykřičel svůj odpor k to-
muto světu, ale ne!
To nesmím!*

* * *

*Budu vzdorovat pochybnostem,
které na mne přicházejí, a neuprchnu.
Nestáhnou se do své ulity, daleko
od lidí,
daleko od bláznivých lidí, abych
aspoň ve chvílkách unikl tomuto
zlému světu.*

*Zůstanu uprostřed tohoto světa,
uprostřed světa, který je takový, světa,
ve kterém se zabíjí. Chci zůstat ve
svém postavení.*

*Nejsme jistě ničím zvláštním.
Copak v tomto chaosu zmůže paprsek
svědomí? Co zmůže takový paprsek,
který zase pohltní noc?*

*A přece, můj Bože, musím splnit
to, k čemu jsem byl stvořen.*

* * *

*„...a co mám říci? Otče, vysvobod
mne z této hodiny?*

*Vždyť právě pro tuto hodinu jsem
přišel.*

*Proto jsem přišel, abych vydal
svědectví pravdě.*

(Jan, 12,27; 18,37)

Musíme vydat svědectví

*Musíme říci lidem - a ukázat - že
je ještě něco jiného než noc, něco
jiného než hrůzy, něco jiného než*

*nesmyslné řinčení zbraněmi, ohnivé
projevy a invaze.*

*Něco jiného než tuny železa, které
se vystřelují do vzduchu, než mosty
vyhozené do povětří, aby se zase
postavily - na deset let.*

*Něco jiného než nevymýtitelná
zběsilost hord, které plení
téměř vědeckým způsobem.*

*Něco jiného, než peníze a ideo-
logie.*

* * *

*Vydat svědectví, můj Bože, o tvé
přítomnosti
v srdcích světa a lidí,
přeše všechno,
ať to stojí, co stojí*

Odhalit jiný smysl života!

Lucien Jerphagnon:
V nesnesitelném dni.

SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ - PATRON KATOLICKÝCH ŠKOL

„Posláním mudrce je vytvářet řád.“
(Summa contra gentiles I,1)

V lednu celá svatá Církev chválí Boha za to, že jí dal velikého svätce a Učitele, kterého tradice ne neprávem nazývá Andělským učitelem, totiž svätého Tomáše Akvinského.

Narodil se kolem roku 1225 na hradě Roccasecca v rodině hrabat z Akvina, jako syn Theodory Caraccioli a Landulfa z Akvina. Když bylo chlapci 5 let, otec ho poslal na vychování do slavného benediktinského opatství Monte Cassino. Po šesti letech odešel svätý Tomáš do Neapole, kde studoval svobodná umění na univerzitě.

V té době (kol. r. 1242) zde již působili dominikáni a svätý Tomáš zde ve svých 17 letech, proti vůli rodičů, přijal řeholní oděv z rukou generálního magistra Jana Teutona, OP. Pro jeho rodinu bylo zdrcujícím zjištěním, že jejich syn se stal žebravým kazatelem. Tomáš ale nezapomínal na Kristovu výzvu z evangelia: „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mne hoden“ (Mt 10,37). Jeho rodní bratři ho dokonce unesli a asi rok strávil v rodinném vězení. On však ve své horlivosti neochoval a s pomocí svých sester uprchl zpět do kláštera. Studoval v Paříži a v Kolíně pod vedením sv. Alberta Velikého. Od r. 1252 začal samostatně vyučovat v Paříži, později v Římě, v Neapoli a jako papežský teolog v Orvietu. V roce 1274 ho papež Řehoř X. povolal jako poradce na lyonský koncil. Tam však sv. Tomáš již nedorazil. Zemřel ve svých 49 letech, ponořen do Božích tajem-

ství a zcela uchvácen Kristem v cisterciáckém klášteře Fossa Nuova...

Zanechal po sobě neuvěřitelně obsáhlé vědecké dílo. Mezi všemi jmenujme alespoň Teologickou sumu, Sumu proti pohanům, výklad 4 evangelií „Catena aurea“, komentář ke Čtyřem knihám Petra Lombarda, komentáře k Aristotelovi a desítky teologických a filozofických spisů. Souborné vydání jeho díla z 19. století obsahuje 34 svazků.

Co může říci tento středověký učenec nám? Myslím, že dnes právě mnoho! Nebudu zde rozebírat jednotlivé události, které bezesporu dokazují jeho ctnostný život - uvedu jen dvě svědectví. Jedno o jeho nesmírné pokoře, druhé o jeho chápání duchovního života.

Svätý Tomáš měl velikou úctu k Panně Marii. Každou stránku Sumy proti pohanům podepsal slovy: „Ave, ave, ave Maria.“ Když mu před smrtí cisterciácký opat přinesl Eucharistii, světec se obrátil na Krista se slovy: „...nikdy jsem proti Tobě nic neprošel, avšak přece netvám tvrdší nežli na svých slovech, nýbrž jestliže jsem řekl něco nesprávného o této svätosti, ponechávám vše opravě sv. Církve římské, již až do posledního dechu jsem zachoval věrnost a poslušnost.“ Kolik moudrosti a pokory chybí některým současným „teologům“, kteří se dnes nestydí písemně vyzývat Kristova Náměstka, papeže Jana Pavla II., aby odstoupil z úřadu!

Všimněme si hlavně celistvého chápání duchovního života, zvláště rozjímavého, kontemplativního, jak to krásně vyjádřil veliký Tomášův citel, papež Pius XII., ve své pro-

mluvě k řeholnicím 19.7.1958: „...pro svätého Tomáše se kontemplativní život nestahuje do bezduchého intelektualismu, omezeného na abstraktní spekulace, ale uvádí v činnost i stránku citovou, srdce.“ A dále papež říká: „Lásku k Bohu klade sv. Tomáš na začátek kontempace, klade ji však také na její konec...“

V roce 1323 ho papež Jan XXII. prohlásil za svätého, v roce 1567 byl připočten k Učitelům Církve a papež Lev XIII. ho r. 1879 prohlásil za patrona katolických škol a jeho nauce dal nejvyšší schválení encyklikou Aeterni Patris ze 4. srpna 1879. Doporučení nauky svätého Tomáše samozřejmě nechybí ani v dokumentech 2. vatikánského koncilu, týkajících se bohosloveckých učilišť.

Svätcův život, jako život opravdového řeholníka, se dá asi nejlépe vyjádřit výpovědí, jak ji přináší jeho životopis uvedený na den jeho svätku 28. 1. v dominikánském breviáři, kde o sv. Tomáši čteme: „Jako Mistr teologie zůstal po celý život věrný řádovým Stanovám. Služba slova v žebravé chudobě měla u něho podobu neustálé teologické práce.“

Modleme se: Bože, ve své prozřetelnosti jsi dal Církvi svätého Tomáše jako hlasatele tvé moudrosti a vzor svätého života. Pro jeho zásluhy a podle příkladu nám dopřej, abychom tě ustavičně opravdově hledali a nade všechno milovali. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

(z dominikánského breviáře)

fr. Efrém M. Jindráček, OP

NÁŠ SPASITELI...

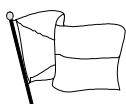
*Náš Spasiteli, Veleknězi věčný,
než na kříži ses v oběť za svět dal,
Ty navždy odkaz lásky nekonečný
jsi ve svém kněžství lidu odevzdal.
Hle, vzdáváme Ti za to díky všelé
a zvedáme svá srdce k výšinám:
Slyš vroucí prosbu svojí církve celé,
ó Pane, svaté kněze uděl nám!*

*Když rozséval jsi svaté pravdy sémě,
tu pravil o kněžích Tvůj Božský ret:
„Jste mými přáteli, jste solí země
a vaším světlem zazářit má svět!“
Ty zdroj jsi svätosti a dobra všeho,
nuž posvěť kněžské duše ve svůj chrám
a dej jim srdce podle Srdce svého!
Ó Pane, svaté kněze uděl nám!*

*Své kněze dals nám jako strážce bdělé
a úkol pastýři jsi na ně vznes'.
Však běda ovcím, jsou-li osiřelé,
když mnohý pastýř mrtev k zemi kles'.
Ó dej, by hodně mladých srdcí vzplálo
zas pro převzácný kněžství drahokam!
Žeň velká je a dělníků je málo -
Ó Pane, svaté kněze uděl nám.*

*A na kříži když ve smrtelné chvíli
jsi kalich utrpení za nás pil,
tu v Janovi květ kněžství sněhobílý
jsi do panenských dlaní Matky skryl.
Z těch rukou nechat' kněžská srdce svěží
svým jasem září světa končinám.
A pro svou Matku, královnu všech kněžží,
ó Pane, svaté kněze uděl nám.*

Dr. Čeněk Tomiško

MLÁDEŽ V BRNĚ

V katedrále sv. Petra a Pavla v Brně se konalo v sobotu 14. ledna 1995 modlitební shromáždění mládeže brněnských farností. Touto akcí se chtěli na dálku spojit s mladou generací celého světa, která se sešla 14. a 15. ledna s papežem Janem Pavlem II. v Manile v hlavním městě Filipín.

Tisk ČBK Brno M. Krejčíř

Připomínáme **Večeřadlo s Panou Marií a sv. Janem Sarkandrem** v Dómské kryptě v Olomouci - 1. sobota 4.2.1995 začátek 15,30 hod. Mše sv. v 18,00 hod. s nedělní platností. Krypta je vytápěná.

OBNOVA FAR A KLÁŠTERŮ V RUSKU

Moskva: Počet ruských pravoslavných far a klášterů činí dnes asi jednu čtvrtinu počtu z roku 1917. Vyplývá to z církevní ročenky, kterou zveřejnil moskevský patriarchát. Před revolucí bylo v Rusku 54 tisíc far a přes tisíc klášterů. Dnes je to 15 810 far a 269 klášterů. Podle této statistiky má pravoslavná církev 114 diecézí, 136 biskupů a 12 707 kněží. Na kněžské povolání se připravuje 2 548 kleriků.

Tisk ČBK P. M. Fiala

VÍRA AMERIČANŮ

New York: Z průzkumu Gallupa u ústavu vyplývá, že plných 96 % Američanů věří v Boha a 90 % je přesvědčeno o existenci nebe. Ve srovnání s podobným šetřením v roce 1981 vzrostl počet věřících o 6 %.

Tisk ČBK P. M. Fiala

PŘEKLAD NOVÉHO ZÁKONA V ČINĚ

Peking: V Číně byl dokončen celý překlad Nového zákona do moderní řeči a vydán ve 2 svazcích. Podle Jeruzalémské bible vyšel v šanghajské diecézi první svazek již v roce 1985 a nyní následoval druhý za finanční podpory německé organizace Kirche in Not.

Tisk ČBK P. M. Fiala

NOVÝ RUSKÝ VELVYSLANEC VE Vatikánu

Moskva: Novým ruským velvyslancem ve Vatikánu se má stát mluvčí prezidenta Jelcina Vjačeslav Kostikov. Ohlásila to agentura Interfax. Vystřídává Jurije Karlova, který zastupoval Rusko od roku 1990.

Tisk ČBK P. M. Fiala

NĚMECKO - PORODNOST

Berlín: Před následky snížení porodnosti varoval kardinál Georg Sterzinski. Vyjádřil názor, že ve společnosti chudé na děti chybí nejen základ sociálních jistot, ale ztrácí se i perspektiva budoucnosti. Společnost musí rodinám vytvářet lepší podmínky, místo aby pouze uznávala jejich podíl na výrobním procesu. Kardinál kritizoval, že matky jsou ponechány samy sobě, když řeší napětí mezi výchovou dětí a požadavky zaměstnání. Jsou přítom pro každé své rozhodnutí kritizovány. Otcové dětí se často své odpovědnosti vyhýbají.

Tisk ČBK P. M. Fiala

FRANCIE - KRITICKÝ HLAS KARDINÁLA

Rím: Pařížský kardinál Jean Marie Lustiger si stěžoval, že v bývalé Jugoslávii je „živá základna křesťanství“ omezována nacionalistickými a politickými výstřelky. „My katolíci musíme Chorvatům domluvit, aby zůstali až doposledka věrni Ježíšovým slovům“, řekl Lustiger v rozhovoru pro středně vydání italského katolického časopisu Avvenire. Srbům má být nabídnuta bliženská láska a odpuštění. Je třeba se s nimi společně modlit a bratřsky se s nimi setkávat, zdůraznil kardinál a poukázal na příklad sarajevského arcibiskupa kardinála Vinko Puljiče. Církev nemá žádný jiný prostředek ke skončení války než evangelium.

Tisk ČBK P. M. Fiala

KARDINÁL VLK A VLADYKA DOROTEJ

Praha: V podvečer slavnosti Zjevení Páně, která je hlavním dnem vánočních svátků Pravoslavné církve, navštívil pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk pravoslavného metropolitu českých zemí vладыky Doroteje,

aby jemu a jeho prostřednictvím i všem pravoslavným křesťanům vyjádřil své přání k tomuto svátku.

Jako malou pozornost předal pražský arcibiskup vладыkovi Doroteji některé z okružních listů papeže Jana Pavla II. z poslední doby, jako například Mírové poselství k 12. 1. 1995, papežův List dětem apod.

Během přátelského rozhovoru byla na obou stranách konstatována blízkost obou křesťanských církví, především ve vztahu ke svátostem, jak je uváděno i v Ekumenickém direktáři. Vладыka Dorotej vzpomněl i na osobní setkání s papežem Janem Pavlem II. při své návštěvě Říma v loňském roce. Kardinál Vlk informoval rovněž o chystané papežově návštěvě u nás v květnu tohoto roku.

Děkan pravoslavného katedrálního chrámu svatých Cyrila a Metoděje ThDr. Jaroslav Šuvarský informoval pražského arcibiskupa o plánech Pravoslavné církve na zřízení národního památníku obětí heydrichiády a místa smíření. V kryptě tohoto pravoslavného chrámu našli svůj poslední úkryt parašutisté, kteří provedli roku 1942 vojenský úkol - likvidaci Reinharda Heydricha.

Celé setkání nejvyšších představitelů Římskokatolické a Pravoslavné církve v naší vlasti proběhlo v bratrském ovzduší společné touhy po jednotě v duchu Velekněžské modlitby Ježíše Krista.

Tisk ČBK

ATEISMUS - DIALOG

Karlsruhe: Skupina předních vědců se na zámku Ettlingen u Karlsruhe zabývá otázkou, jak se vypořádat s ateistickou výzvou dneška. Symposium se koná v malém okruhu účastníků a s vyloučením veřejnosti a má být počátkem systematických rozprav o ateismu po politickém zvratu ve východní Evropě. Rozhovory křesťanských teologů a specialistů různých oborů se konají za spoluúčasti židovských expertů. Zasedání organizuje Evropská akademie věd a umění v Salzburku. Myšlenka založení akademie pochází od vídeňského kardinála Dr. Franze Königa, bývalého prezidenta vatikánského sekretariátu pro dialog s nevěřícími. Symposium moderuje mnichovský filozof Dr. Eugen Biser. Svou účast přislíbil prefekt římské kongregace pro učení víry kardinál Joseph Ratzinger. Celkem se symposia účastní 30 univerzitních profesorů z Německa a Rakouska. Prof. Biser zastává názor, že je třeba na rovině světových náboženství - především křesťaně společně se židy - čelit „ateistickému dědictví diktatur“. Symposium se zabývá různými formami současného ateismu.

Tisk ČBK P. M. Fiala

Je možné být odborníkem ve svém zaměstnání a zároveň žít náboženským životem v úplné odevzdanosti Bohu?

Ano! Miles Jesu jsou katolickým laickým institutem, který sdružuje studenty a mladé odborníky, žijící společně komunitním způsobem života v úplné odevzdanosti Ježíši Kristu a Panně Marii. Konají tři sliby: slib chudoby, čistoty a poslušnosti. Jejich posláním je být kvasem ve společnosti prostřednictvím svých profesí.

Jsi-li mladý/á, bez závazků a cítíš-li se povolán/á k takovému způsobu života nebo snažíš-li se o rozpoznání své životní cesty, přijď na duchovní cvičení, která budou zaměřena na rozpoznávání povolání.

Ženy: 16. 2. - 19. 2. 1995

Muži: 22. 2. - 26. 2. 1995

Pište nebo volejte: Miles Jesu, Klatovská 20, 602 00 Brno (tel.: 05/744933)

POTÍRAT SEXTURISMUS JAKO ORGANIZOVANÝ ZLOČIN

Vatikán: Proti sexturismu by se mělo podle názoru Vatikánu bojovat jako proti obchodu se zbraněmi a omamnými jedy organizovaného zločinu.

Zdánlivě legální organizace jako například některé cestovní kanceláře se pouštějí často také do „nemorálních aktivit kriminální povahy“. Říká se to v prohlášení uveřejněném ve vatikánském tiskovém sálu. V něm se pranýřuje mimo jiné sexuální vykořisťování dětí, mezinárodní obchod s nezletilými a černý obchod s lidskými orgány.

Vatikán podporuje především prevenci proti mezinárodně organizovanému zločinu, v níž by mělo být dosaženo „společenského a kulturního konsensu. Současně by měla být definována všechna porušování práva mezinárodním zločinem a měly by být zlepšeny legální možnosti boje. U teprve nyní uveřejněného vatikánského komuniké se jedná o proslov zástupce Svatého stolce u konference Spojených národů o organizovaném zločinu, která se konala v minulém listopadu v Neapoli.

Kathpress

PAPEŽ SE STAL ČESTNÝM FARNÍKEM V LENINOVĚ RODNÉM MĚSTĚ

Moskva: Papež Jan Pavel II. byl jmenován farou pravoslavné katedrály Nanebevstoupení v Uljanovsku, rodném městě Leninově, „čestným farníkem“. Ortodoxní fara poděkovala papeži tímto způsobem za dar 10 000 dolarů na novou výstavbu katedrály Nanebevstoupení, oznámila moskevská zpravodajská agentura Interfax. Katedrála byla zničena ve třicátých letech stalinským režimem. Bude postavena podle původních plánů, ale na jiném místě.

Město Uljanovsk leží asi 700 kilometrů východně od Moskvy na Volze a za svoji proslulost vděčí skutečnosti, že se zde narodil roku 1870 zakladatel sovětského státu. Město se dříve jmenovalo Simbirsk. Lenin se původně jmenoval Vladimír Iljič Uljanov a jméno Lenin přijal teprve na začátku své revoluční činnosti. Po jeho smrti roku 1924 bylo město Simbirsk na jeho počest přejmenováno na Uljanovsk.

PAPEŽ SI STĚŽUJE NA NÁBOŽENSKOU LHOSTEJNOST

Papež Jan Pavel II. si stěžoval na rozšířenou náboženskou lhostejnost.

Mnoho lidí žije, jako by Bůh nebyl, nebo se spokojuje s nějakou „neurčitou zbožností“. Řekl to při audienci pro účastníky generální kapituly Unie školních misionářek sv. Kateřiny Sienské. Podle slov papeže se vyznačuje také duchovní život mnoha křesťanů nejistotou, která ovlivňuje morální život, modlitbu a pravověrnost. Tváří v tvář těmto třem „typickým pokušením“ moderní doby - neomezené autonomii, nezřízené touze po požitcích a zmatku - vyzval Jan Pavel II. misionářky k angažované evangelizaci.

V MOSKVĚ SE PŘIPRAVUJE 33 SEMINARISTŮ

Na své svěcení se teď připravuje v moskevském katolickém semináři 33 kandidátů kněžství. Poprvé od Říjnové revoluce 1917 byl nedávno vysvěcen v Moskvě jeden katolický jáhen: Ir Philip Andrews. Celkem působí v současnosti v Rusku 56 duchovních (kněží a jáhnů), z toho 52 cizinců na 63 katolických farách. Brzy má být oficiálně registrováno dalších 20 katolických far, sdělil moskevský generální vikář Antonius Gej. Kromě toho počítá církev s navrácením četných budov konfiskovaných sovětským režimem. Kromě semináře v Moskvě zřídili nedávno jezuité nové učiliště pro kněze v Novosibirsku. Další mají vzniknout brzo v Saratově a Sv. Petrohradě.

BARBARA VUSOVÁ PROTI POTRATU

Barbara Vusová, herečka a rozhodná protivnice potratů, nedbá nic na slogan „moje břicho patří mně“. Tato věta je prý „to nejhlupejší, co žena vymyslela,“ řekla herečka časopisu „Lebensforum“, vycházejícímu v Bonnu.

„Já jsem nádoba a mám úkol chránit život,“ zdůraznila. Nenarozené dítě je plnohodnotný člověk, jehož život se musí respektovat. Časopis „Lebensform“ je orgánem „Akce právo na život pro všechny“.

BISKUP KÜNG ZA NOVÉ CESTY V POLITICE A CÍRKVI, TÝKAJÍCÍ SE RODINY

Wien: Rakouský „biskup pro rodiny“, Dr. Klaus Küng, požaduje nové cesty v rodinné politice, ale také v církevní pastoraci rodin. Jak řekl biskup v interview s agenturou Kathpress k závěru Mezinárodního roku rodiny, byl tento rok důležitým impulzem. Požadavky „roku rodiny“ se musí také v následujících letech intenzivně rozpracovávat. V politice musí dostat podpora rodiny jasnou

prioritu. Konkrétně žádal biskup „povzbuzení k více dětem“ vyššími rodinnými přídatky, jakož i ulehčením při obstarávání bytů pro rodiny s více dětmi. Více dětí není důležité mít jenom proto, že jinak upadnou do velkých obtíží systémy nemocenského a penzijního pojištění, nýbrž daleko více proto, že „dětí potřebují sourozence“. Kromě toho je v malých rodinách větší pokušení, že dají přednost „egoistickému životnímu postoji“. To by se mohlo ale projevit nepříznivě, ba katastrofálně na celé společnosti.

Za zvláště důležité označil biskup také silnější uznání a podporu opatrování dětí ve vlastní rodině. Pro děti - ale také pro celou rodinu a pro ženy samotné - by bylo lépe, kdyby se matka mohla věnovat rodině „jako hlavnímu povolání“. Děti by měly více naděje čerpat „citově kladné klima“ a pro život „důvěru a optimismus“. Pak by méně dětí než dosud mělo sklon k „poruchám chování“.

VORARLBERGSKÁ FARNOST POMÁHÁ V ALBÁNII

Už třetí nákladní vlak se zbožím pro Albánii mohla v těchto dnech vypravit Vorarlberská farnost Schwarzach. Ve farnosti založený „Kruh přátel projektu Albánie“, který spolupracuje s albánskými pobočkami Charity, má už ale nové plány: Příští pomocný transport je plánován na začátek března. Byly zadány plány na zemědělskou zavlažovací soustavu. Dary se shromažďují na konto „Kruhu přátel projekt Schwarzach“ u Refeisenbank Schwarzach.

KARDINÁL ŽÁDÁ VÍCE SOCIÁLNÍ SPRAVEDLNOSTI

Zagreb: Záhřebský arcibiskup kardinál Franjo Kuharič pranýřoval prohlubující se propast mezi chudými a bohatými v Chorvatsku. Zatímco malá vrstva stále bohatne, široké masy obyvatel stále chudnou, řekl Kuharič v příspěvku pro chorvatský deník „Vjesnik“.

K nejchudším nepatří jenom uprchlíci, nýbrž také důchodci s nejnižšími důchody. Ti, jichž se to týká, musí vyjít měsíčně se 400 kunami (700 šilinků). Ve své zoufalé situaci se obracejí o pomoc na fary nebo na Caritas.

Stále více Chorvatů je bez střechy nad hlavou a bez možnosti dostat byt. Současně existují jiní, kteří bez skrupulí spekuluji s byty a pronajímají je bez kontroly za vysoké nájemné.

Kuharič požadoval ve svém příspěvku, aby se vláda silněji zasadila o sociální spravedlnost. To je z křesťanského hlediska nejdůležitější úkol politiky.

Výraz New Age - Nový Věk - vyjadřuje hlavní myšlenku pseudo-náboženského hnutí, které vzniklo v 70. letech v USA a od 80. let se rozšířilo do Evropy. Našlo rychle široký ohlas u různých již existujících hnutí v oblasti léčitelství, okultismu, esoteriky a v některých sektách, ale také v určitých vědeckých kruzích. Hranice, které by NA od těchto hnutí oddělovaly, jsou krajně nezřetelné. Protagonisté hnutí si kladou za cíl vytvořit nový obraz světa, který by umožnil uceleně pojímat lidstvo a svět, a vycházejí přitom z rozličných, někdy i protichůdných vědeckých, mimovědeckých i pseudovědeckých, náboženských i mytologických konceptů. NA tvrdí, že čerpá z velkých duchovních proudů lidstva, čímž se rozumí nejrůznější náboženství od primitivních animistických, fetišistických a šamanských pohanských kultů přes orientální náboženství až po křesťanství, z nichž si jednotlivé prvky vybírá a přetváří zcela voluntaristicky podle aktuální potřeby. Hlavním krédem NA je otevřít lidstvu cestu k nové spáse v sebeuskutečnění, které spočívá v rozšíření vědomí směrem k transcendentálnímu kosmicky planetárnímu splynutí s božstvem, které je v podstatě totožné s všehomírem, a tedy i s člověkem. Různá náboženství, která jsou pro ideology NA naprosto rovnocenná, poskytují NA jednak stavební materiál na výstavbu ideologické základny, jednak praktické návody na dosahování cílů včetně ovládnutí různých tajemných sil, skrytých údajně v člověku i v přírodě. Příznačné je, že mnohé prvky nejrůznější provenience, které vstupují do synkretické mozaiky kréda Nového věku, neodpovídají již svému původnímu charakteru, postavení a poslání, nýbrž jsou využívány a interpretovány pokud možno oslnivým způsobem v nových souvislostech jako výsledek jakési novodobé gnóze, která by měla umožnit lidstvu poznat pravou podstatu všech věcí a navodit „spásu světa“. Toto „krédo“ NA však nemá pevnou strukturu ani logickou stavbu, nýbrž počítá spíše s intuicí a podvědomím, což je a priori zaštiťuje proti veškerým možným argumentům vycházejícím z logiky a zdravého rozumu. Stmelujícím materiálem synkretické stavby New Age jsou filozofické a pseudovědecké spekulace, gnostické a okultně-spiritistické vize včetně astrologických konstrukcí. Silnou inspirací pro ideology New Age je antroposofie, která si prakticky vyzkoušela výstavbu a aplikaci fantastických ráboby vědeckých myšlenkových fikcí, které jsou směsí spiritismu, orien-

tálních náboženství, parapsychologie, astrologie, okultismu, magie a gnosticky překrouceného křesťanství.

Z čeho pramení atraktivnost tohoto hnutí?

1. Nabízí něco, co koresponduje s živě pocíťovanou duchovní potřebou současného člověka. Únava z techniky odlišštěné a odosobněné civilizace, která svým racionalismem, materialismem a pragmatismem vytlačila z lidského života všechno spirituální, transcendentální a posvátné, způsobila, že lidé, především mladí, si začali uvědomovat vakuum, které nemůže zaplnit konzumní a hedonistická nabídka zmaterializované společnosti. Člověk pocíťuje, že nemůže žít bez duchovna, kterého se od dob osvícenství pomalu, ale systematicky zbavoval, ale současně zašel již příliš daleko, než aby měl odvahu vrátit se k původním duchovním hodnotám. O těch má ostatně již jen matnou a zkrácenou představu. New Age přichází s nabídkou náboženství v novém vydání, které nejenže je bez dogmat a bez morálních norem, neboť ty prý svazovaly a deformovaly rozvoj osobnosti, ale naopak nabízí člověku neobyčejné možnosti, jak dosáhnout nejvyššího stupně zbožštění vlastními silami, a to hned teď.

2. Praktický materialismus současné civilizace vystavil lidstvo tváří v tvář katastrofám, které ohrožují samotnou jeho existenci. Rozvoj techniky dal člověku k dispozici neobyčejně účinné ničivé prostředky, které krutě poznamenaly svět ve dvou světových válkách i v řadě přetrvávajících lokálních konfliktů, které se mohou změnit v konflikty celosvětové. Nekontrolovaná honba za ziskem a požítkem dohnala lidstvo při bezohledném drancování přírodních zdrojů ke krajně nepříznivému ovlivňování přirozeného prostředí, jehož důsledky se mohou projevit stejně nepříznivě jako válečné konflikty. Na tyto skutečnosti je citlivá především mladá generace. Její revolta proti dosavadnímu trendu vývoje západní civilizace nachází v New Age kouzelný klíč k vyřešení všech problémů. Na scénu vstupuje v oslnivé podobě utopická vize lidstva sbratřeného v transcendentální meditaci, která nabízí mystické opojení hledané zatím jen v drogách. Tato lákavá vize je šířena masmédií, ovlivňujícími vědomí i podvědomí. Magicky působící pojmy jako „hlubinná ekologie“, „alternativní řešení“, „kosmické vědomí“, „sametové spiknutí“ mají vzbudit posvátnou úctu a blažené vědomí, že je tu k dispozici něco víc

než kouzelný proutek, co může proměnit tento rozháraný svět v dokonalou harmonii, jak o tom zpívá vstupní song z filmu „Hair“ od režiséra Miloše Formana.

3. Osvícenský pozitivismus a racionalismus vyrukoval proti náboženství s tvrzením, že je neslučitelné se stále více se rozmáhající vědou. Ačkoliv skuteční vědci nacházeli vždy ve vědě důkaz Boží existence, všeobecně se rozšířilo povědomí o nenávratném soumraku náboženství, které nahradila definitivně moderní věda. To však neplatí pro novodobé pseudonáboženství New Age, které překonalo antagonismy a zasnoubilo náboženství s vědou. Jeho apoštoly jsou dokonce renomovaní světoví vědci jako fyzik Capra nebo psycholog Stanislav Grof, pro které je New Age posvátnou inspirací pro rozvoj vědy, a to nikoliv cestou rozumu, nýbrž cestou intuice.

4. Je tu další trumf, který vynáší New Age. Po stoletích rozkolů, náboženské nesnášenlivosti, vedoucí často k perzekuci, ba i k válkám, nabízí New Age jako definitivní „ekumenické řešení“ dokonalý smír pro všechny konfese, neboť ve svém panteistickém Olympu našel dostatek místa pro jakákoliv božstva tím, že je všechna degradoval do role muzejních figurín jako zdroj inspirace nebo pomůcek, jak nalézt skutečný božský princip v sobě samém pomocí uměle vyvolané extáze. Přitom zcela odmítá institucionální složku náboženství (církve, hierarchie apod.), čímž se ovšem zavděčí mnoha lidem, kteří už dříve tvrdili, že náboženství je zcela soukromou záležitostí.

5. Významným zdrojem popularity New Age je jeho nabídka umožnit komukoliv vstup do světa tajemně lákavého světa okultismu a magie. To, co bylo dosud vyhrazeno jako osobní charisma jen pro ojedinelé osobnosti, může se podle New Age stát dostupné pro kohokoliv, kdo se svěří „duchovnímu vůdci“, který jej zasvětil a vycvičil v esoterických disciplínách a mantice nejrůznějšího druhu. Je to oblast, která se také stala pod pláštěm vědeckého přístupu předmětem barnumské reklamy a ziskuchtivého, nezřídka podvodného podnikání.

Šéf nacistické propagandy Goebels jednou prohlásil: „Lež musí být tak velká, aby lidi ani nenapadlo, že to může být lež“. Nacismus nebyl prvním dějinným pokusem o velkou lež, kterou přijaly miliony. Předcházela a přežila jej ještě grandióznější lež komunismu. Obě tyto velkolži se jednak střetly navzájem, jednak vyvolaly

celosvětovou ideově-kulturní i vojensko-politickou opozici, která zmařila jejich světovládné záměry. Z osudu těchto lidí se New Age dokonale poučilo. Vytvořilo lež nového typu, která je takřka imunní proti demaskování a proti opozici. Na všechny své skutečné i potenciální odpůrce se New Age může dívat jako na méněcenné chudáky, kterým ujel vlak. Nicméně jedinec, který si uchová střízlivý úsudek a kritický odstup, se nemůže ubránit podezření, že se za

touto tak oslnující všemohoucností New Age neskrývá něco jako jarmareční nabídka „zaručené účinného dryjáku“ na všechny dnešní i budoucí bolesti lidstva. Po trpělivém a důsledném zkoumání dospěje nakonec k závěru, že New Age nese všechny známky lživých proroků a nepravých mesiášů posledních dnů, kteří budou dokonce konat zázraky a divy, takže by svedli, kdyby to bylo možné, i spravedlivé (srov. Mk 13,22n). O podmanivé síle New Age svědčí

skutečnost, že proniklo do sdělovacích prostředků, univerzit, umění a mezi špičky ekonomických i politických a vládních kruhů včetně OSN a ani mezi katolickými teology (nejen na Západě, ale i u nás) nechybí takoví, kteří se stali nejen jeho sympatizanty, ale i propagátory, kteří očekávají od něho něco jako renezanci křesťanství.

pokračování příště
-lš-

(pokračování ze str. 2)

stěn v hrobě podle zvyku. Josef z Arimatie mu podstoupil rodinnou hrobku, která byla blízko. Tam Ježíš ležel až do velikonočního rána. Tento den brzy ráno některé ženy přišly z Jeruzaléma pomazat mrtvé tělo. Ale zjistili, že hrob je prázdný, **Ježíš je vzkříšen**.

Vzkříšený Ježíš naplňuje radostí apoštoly v místnosti, ve které jsou shromážděni, a aby dokázal, že to je skutečně On, kterého znali dříve, ukázal jim své ruce a svůj bok. Jsou to znamení jeho utrpení a jeho vykupitelské smrti, které jsou pramenem síly, kterou jim předává. Říká: „*Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás... Přijměte Ducha svatého*“ (Jan 20,21-22).

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je **tím klíčem k pochopení dějin světa i dějin celého stvoření a je hlavně klíčem k pochopení dějin člověka**. Člověk, stejně jako celé stvoření, je podřízen zákonu smrti. V dopise Židům čteme: „*Je určeno, že lidé mají zemřít*.“ (Žid 9,27). Avšak díky tomu, co Kristus udělal, onen zákon byl podřízen jinému zákonu - zákonu života. Díky zmrtvýchvstání Ježíše Krista člověk neexistuje jen pro smrt, ale existuje pro život, který se má zjevit v nás. To je **život, který přinesl Kristus na svět** (Jan 1,4). Odtud význam narození Ježíše v Betlémě, jak jsme právě slavili o vánocích. Z tohoto důvodu se církev připravuje na velké jubileum roku 2000. Lidský život, který se zjevil v Betlémě během noci pastýřům a mudrcům z východu, dokázal svou nezníčitelnost v den vzkříšení. Je hluboké pouto mezi nocí Betléma a dnem Vzkříšení.

Vítězství života nad smrtí je to, po čem každá lidská bytost touží. Všechna náboženství, zvláště velké náboženské tradice následované většinou asijských národů, vydávají svědectví o tom, jak hluboce je vepsána pravda o naší nesmrtnosti do lidského náboženského svědomí.

Lidské hledání života po smrti nalézá konečně naplnění v Kristově zmrtvýchvstání. Protože Kristovo vzkříšení je důkaz Boží odpovědi na tuto hluboce prožívanou touhu lidského ducha, církev vyznává: „*Věřím ve vzkříšení těla a život věčný*“

(Apoštolské vyznání víry). Vzkříšený Kristus ujistil muže a ženy všech dob, že jsou voláni k životu za hranicemi smrti.

Vzkříšení těla je víc než jen nesmrtnost duše. Celý člověk, tělo i duše, je **předurčen k věčnému životu**. A věčný život je život v Bohu. Ne život ve světě, který, jak učí sv. Pavel, je „*podroben nicotnosti*“ (Řím 8,20). Jako tvor v tomto světě podléhá jedinec smrti právě jako každá jiná stvořená bytost. Nesmrtnost celého člověka může přijít jen jako dar od Boha. To je ve skutečnosti **podíl na věčnosti Boha samého**.

Přijměte Ducha svatého

Jak přijímáme tento „Život v Bohu?“ Skrze Ducha svatého! Jen Duch sv. může dát tento nový život, jak vyznáváme ve vyznání víry: „*Věřím v Ducha svatého, pána a dárce života*.“ Skrze něj jsme se stali, v podobnosti jednorozceho Syna, adoptivními dětmi Otce.

Když Ježíš říká: „*Přijměte Ducha svatého*“, říká tím: Přijměte ode mě tento božský život, božskou adopci, kterou jsem přinesl do světa a kterou jsem narouboval na lidské dějiny. Já sám, věčný Syn Boží, skrze sílu Ducha svatého jsem se stal **Synem člověka, narozený z Panny Marie**. Vy, skrze sílu stejného Ducha, se musíte stát - ve mně a skrze mne - adoptivními syny a dcerami.

„*Přijměte Ducha svatého!*“ znamená: **Přijměte ode mne toto dědictví milosti a pravdy, které vás učiní jedním duchovním mystickým tělem se mnou**.

„*Přijměte Ducha svatého!*“ také znamená: „Podílejte se na Božím království, které Duch svatý vlévá do vašich srdcí jako plody utrpení a oběti Božího syna, aby tak byl **Bůh přítomen stále více a více ve všem!**“ (srv. 1 Kor 15,28).

Draží mladí, naše rozjímání dospělo k srdci tajemství Krista Vykupitele. Skrze úplné zasvěcení Otci se stali milovanými syny a dcerami Otce. Tento nový život, který existuje ve vás jako důsledek křtu, je zdrojem vaší křesťanské naděje a optimismu. Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i na

věky. Když vám říká: „*Jako Otec poslal mě, tak i já posílám vás*“, můžete si být jisti, že on vás nenechá padnout: **On s vámi bude vždycky!**

Evangelium je život

Intronizace Panny Marie z Antipola Vás vyzývá k pohlédnutí na Marii, abychom viděli, jak odpovědět na Ježíšovo volání. Především *uchovávala vše ve svém srdci a rozvažovala o nich*. Ale také *spěchala ke své sestřenci Alžbětě*, aby jí posloužila. Oba přístupy jsou podstatnými částmi naší odpovědi Pánu: **Modlitba a čin**. To je to, co církev očekává od mladých lidí. To je to, o co jsem vás přijel požádat. **Maria, Matka církve a vaše matka vám pomůže naslouchat Božímu Synu**.

Jako Otec poslal mě, tak i já posílám vás. Tato slova jsou určena právě vám. Církev je posílá všem mladým po celém světě a zvláště mladým v Asii.

Synové a dcery této části světa, která je domovem této veliké rodiny! Vy jste povoláni k témuž těžkému a náročnému úkolu, ke kterému Kristus zve mladé lidi všech kontinentů. Každému z vás říká: „**Já tě posílám**“.

Zdroj lidské důstojnosti

Proč vás posílá? Protože lidé po celém světě - na severu, jihu, východě i západě - touží po pravém osvobození a naplnění. Chudí hledají spravedlnost a solidaritu, utlačovaní požadují svobodu a důstojnost, slepí volají po světle a pravdě (srv. Lk 4,18). Nemáte být vyslanci hlásající nějakou abstraktní pravdu. Evangelium není teorie ani ideologie! Evangelium je život. Vaším úkolem je **vydat svědectví tomuto životu, životu adoptovaných Božích dětí**. Moderní člověk, ať o tom ví nebo ne, naléhavě potřebuje tento život právě tak jako před dvěma tisíci lety lidstvo potřebovalo Ježíšův příchod právě tak jako budou lidé potřebovat Ježíše Krista až do konce časů.

Proč ho potřebujeme? Protože Kristus zjevuje pravdu o člověku, o jeho životě a určení. Ukazuje nás jako bytosti stvořené a hřešící, avšak **vykoupené skrze jeho vlastní smrt** a

➤ **vzkříšení, jako putující do Otcova domu.** Učí nás základnímu **příkazání lásky k Bohu a k bližnímu.** Říká, že není spravedlnosti, bratrství, míru a solidarity bez Desatera smlouvy, zjeveného Mojžíšovi na hoře Sinaj a Pánem potvrzeného na hoře Blahoslavenství (Mt 5,3-12) a obsaženého v jeho dialogu s mladým mužem (Mt 19,16-22).

Pravda o člověku, kterou moderní svět těžko chápe, je, že **jsme stvořeni k obrazu a podobě samotného Boha** (Gn 1,27) a přesně v této skutečnosti, mimo veškeré jiné ohledy, leží nezcižitelná důstojnost každé lidské bytosti bez výjimky, od okamžiku početí po přirozenou smrt. Ale co je pro dnešní dobu ještě obtížnější pochopit, že tato důstojnost už vyzdvížena Božím tvůrčím skutkem je nezměrně povýšena v tajemství vtělení Syna Božího. Toto je poselství, které musíme hlásat modernímu světu, zvláště těm nejméně šťastným: bezdomovcům a ožebračeným, nemocným, vydeděným, trpícím nevlastní vinou. Musíte říct každému: „Pohled směrem k Ježíši, abys viděl, kým doopravdy jsi v Božích očích.“

Vzrůstající pozornost je věnována otázce lidské důstojnosti a lidských práv, což je postupně kodifikováno a zahrnováno do legislativy, jak na národní úrovni, tak na mezinárodní. Za to bychom měli být vděční. Avšak efektivní a zaručené dodržení respektu vůči lidské důstojnosti a lidským právům bude nemožné, když jednotlivci a společenství nepřekonají vlastní zájmy, strach, lakotu a žízeň po moci. A proto **člověk potřebuje být osvobozen z panství hříchu skrze život milosti:** milosti našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Ježíš vám říká: „**Posílám vás do vašich rodin, do vašich farností,**

hnutí a společenství, do vašich středisek, do vašich starobyklých kultur a moderních civilizací tak, abyste hlásali důstojnost každé existující lidské bytosti, jak je zjevená mnou, Synem člověka.“ Budete-li bránit nezadatelnou důstojnost každé lidské bytosti odhalovat světu pravou tvář Ježíše Krista, který je sjednocen s každým mužem, každou ženou a každým dítětem bez ohledu na to, jak jsou chudí, slabí nebo postižení.

I já posílám vás

Jak vás Ježíš posílá? Neslibuje ani moc, ani peníze, ani sílu, ani cokoli jiného, co činí prostředky společenské komunikace přitažlivými pro dnešní lidi. Místo toho vám dává **milost a pravdu.** Vysílá vás s mocným poselstvím tajemství svého velikončního tajemství, **s pravdou svého kříže a zmrtvýchvstání.** To je všechno, co vám dává. To je vše, co potřebujete.

Tato milost a pravda dá vzrůst vaší odvaze. Následování Krista vždy vyžadovalo odvahy. Apoštolové, mučedníci, celé generace misionářů, svatých a vyznavačů - známých i neznámých, ve všech částech světa - měli sílu pevně stát tváří v tvář neporozumění a odporu. To platí i zde v Asii. Mezi všemi národy tohoto kontinentu zaplatili křesťané cenu věrnosti - a to je jistý zdroj důvěry církve.

A tak se opět dostáváme k vaší původní otázce. Co očekává církev a papež od mladých lidí z 10. světového dne mládeže? Že budete vyznávat Ježíše Krista a že se naučíte hlásat vše, co Kristovo poselství obsahuje pro pravé osvobození a opravdový pokrok v lidskosti. To je to, co církev hledá mezi mladými lidmi na Fili-

pínách, v Asii a ve světě. Tímto způsobem objeví vaše kultury, že mluvíte jazykem, který se nějakým způsobem již ozývá v starobyklých tradicích Asie jazykem pravého vnitřního míru a plnosti života, nyní a navždy.

Protože Kristus říká: „**Posílám vás**“, stanete se **znamením naděje a předmětem naší víry v budoucnost.** Zvláštním způsobem jste vy, mladí lidé z 10. světového setkání mládeže znamením **zjevení** Ježíše Krista, manifestací království Božího.

Pane Ježíši Kriste!

Prostřednictvím tohoto 10. světového dne mládeže vlož nový život do srdcí mladých lidí shromážděných zde v Lunttaparku, v Manile na Filipínách.

Svatý Jan píše, že **život, který dáváš, je světlem lidí** (Jan 1,4). Pomoz těmto mladým mužům a ženám odnést toto světlo do všech míst, ze kterých přišli. Dej, ať jejich **světlo svítí všem lidem:** Jejich rodinám, kulturám a společnostem, ekonomickým a politickým systémům, celému mezinárodnímu uspořádání.

Když jsi přišel do místnosti, kde byli učedníci shromážděni po Tvém vzkříšení, řekl jsi: „**Pokoj vám!**“ (Jan 20,21). Učí tyto mladé lidi **nositeli pokoje.** Nauč je smyslu toho, co jsi řekl na hoře: „**Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny a dcerami Božími.**“

Pošli je jako Otec poslal Tebe: **osvobodit jejich bratry a sestry od strachu a hříchu pro slávu našeho Nebeského Otce.** Amen.

(mezititulky a zvýraznění redakce Světla)

Jan Pavel II.

PERLA MORAVY - BLAHOŠLAVENÝ JAN SARKANDER

Část 10

Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem.

(Mt 22,37)

JAN SARKANDER BOHOSLOVCEM

Jezuitská univerzita ve Štýrském Hradci zahájila přednášky v roce 1586. Studenti bohosloví dostávali zaopatření v ústavu zvaném po svém zakladateli - pozdějším císaři Ferdinandu II. - Ferdinandeum. Tam našel pro sebe útulek i Jan Sarkander. Svě srdce svěřil opět do ochrany Panny Marie a vlastní rukou se zapsal i tam do družinského alba Zvěstování Panny Marie. Věru,

to srdce už dospělé, ale lidské, potřebuje péče nebeské Královny.

Bohoslovec Jan Sarkander studoval bohovědu podle zásad svatého Tomáše Akvinského. O Bohu, o nejsvětější Trojici, o andělech, o člověku, o ctnostech, o hříších... Studoval, modlil se, zachovával posty a zápasil.

Kdy může vlastně člověk říci, že už Boha celým svým srdcem miluje? Jsou vůbec hranice v této lásce? Může si člověk říci, že už Boha více milovat nemůže? Na zemi by to bylo možné říci jen až v hodině smrti. Do té chvíle je nutno o takovou lásku tisíckrát bojovat, tisíckrát zraněn znovu povstávat a znovu síly naplnit...

Po dvou letech bojů a rozhodování zopakoval si Jan studijní látku z dosavadního bohovědného studia. Zkoušky složil u olomouckého arcijáhna benedikta Knaura. Hned druhého dne - bylo to 22. prosince 1607 - přijal v kapli kroměřížského zámku nižší svěcení (dnes jsou to služby akolyty a lektora) z rukou samého kardinála Dietrichštejna.

Nato vypomáhal v duchovní správě svému bratru Mikuláši, jenž byl tou dobou již farářem v Opavě. Přitom stále soukromě studoval. Opavská duchovní správa byla však pro něho školou ještě poučnější. Horlivá snaha o obnovu a prohloubení katolické víry byla zatěžována neustálou starostí o hmotné ➤

☛ vydržování far.

Tím úctyhodnějším je Janovo rozhodnutí přijmout vyšší kněžská svěcení a stát se knězem v tak těžkých poměrech. S pokorou neuzitečného služebníka si byl Jan jist, že se knězem stát musí. Bůh ho chtěl mít v této službě stůj co stůj.

Dvacátého prosince 1608 přijal Jan Sarkander podjáhenské svěcení v olomoucké katedrále z rukou světicího biskupa Jana Křtitele Civaliho. V příštím roce devatenáctého března jej posvětil na jáhna opět sám kardinál Dietrichštejn u jezuitů v Brně u svatého Petra a Pavla. Spolu s Janem byli vysvěceni na kněze žďárský cisterciák Aquilin a Slezan Tomáš Gurský.

Janovi už bylo dvaatřicet let pryč. To už jiní kněží měli několik let činnosti za sebou. Ale Jan to všechno dožene.

Jene, nyní bude tvým přítelem Kristus. Bude se s tebou dělit o své já. Ty budeš sdílet jeho osudy, jak ses o tom učil na školách. Opustíš dům, budeš bez domova, skončíš v mučírně jako přítel Kristův. Ublížil ti Kristus? Budeš trpět na skřipci - a budeš svého přítele milovat. Tři svatá jména jako by skrývala a

zjevovala tři lásky, které vzdělávaly tvé srdce. Tou první byla matka, která tě učila znát a milovat Ježíše. Druhou Matka Ježíšova, které jsi vždy svěřoval své srdce. A Anna? Znals svatou Annu ve Staré Vodě u Budišova, poslední tvůj chrám byl chrám svatě Anny v Holešově.

A tobě, neposkvrněná Panno a přesvatá Matko Maria, tobě děkuji za ochranu mocnou, přívětivou a tak trpělivou.

Mons. E. Pepřík

Oprava:

Ve Světle 3/95 v článku "Perla moravy" došlo k vynechání řádku.

Správně:

Přišel tam v přestrojení za klenotníka, prošel napříč celou zemí a svým ohnivým duchem i svátostmi Kristovými křísil život pronásledované a unavené církve. Ani ne po dvou letech - bylo to za vlády královny Alžběty (1558-1603) - byl zatčen, čtyřikrát ukrutně mučen a po skvělé ohajobě katolické víry 1.12. 1581 s několika přáteli oběšen a rozčtvrcen.

DÁREK OD MATKY TEREZY

Když byl kubánský arcibiskup jmenován kardinálem, navštívil Fidela Castra reportér magazínu Tango. Fidel, kterému je 68 let, mu mezi jiným řekl: "Víte, já přijdu do pekla a vím, že ten žár tam je nesnesitelný. Ale je to pro mne méně bolestivé, než čekat něco od nebe, které nedodrží sliby. Až přijdu do pekla, potkám se tam s Marxem, Engelsem a Leninem. A potkám se tam také s vámi, pane redaktore, protože vy dobře víte, že i kapitalisté přijdou do pekla, protože příliš užívají života."

O novém kardinálovi prohlásil: "Je to statečný muž, ale fundamentalista". Na otázku, co soudí o matce Tereze, odpověděl: "Matka Tereza je světec!" Vytáhl z kapsičky své uniformy bílý kapesník a dodal: "To mi dala matka Tereza. Nosím jej stále u sebe."

-SKS-

Redakce Světla dostala mnoho vánočních blahopřání od svých čtenářů.

Děkujeme alespoň touto cestou - nemůžeme odpovědět každému jednotlivě.

redakce Světla

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, r. k. farský úrad, Kláštorne nám. 11, 901 01 Malacky, telefon 0703/723097; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.